

திருமூர்த்தி

ஜூலை 1982

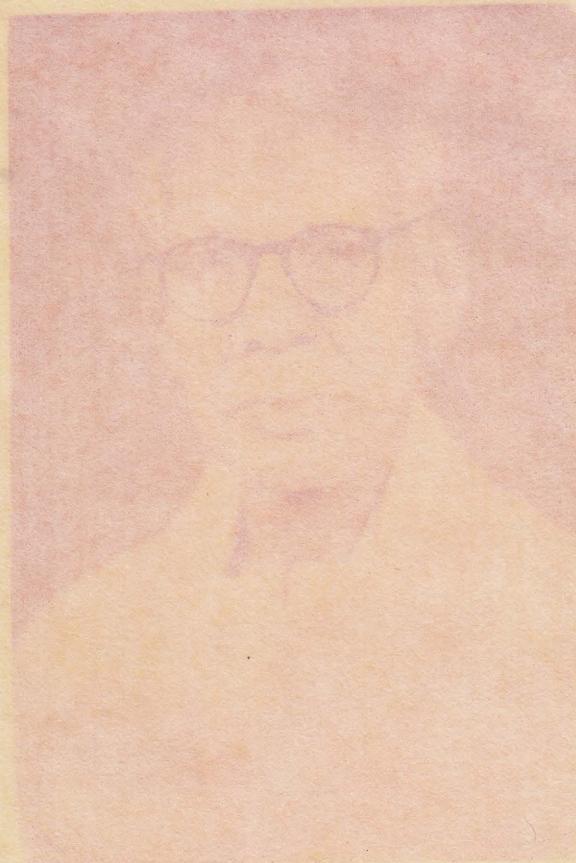

- புதுக்கவிடத்
- ஒரு ஸ்ரோக்கு
- சுயமரியாதை
புதைபடுகீற்று
- இரு நாவல்கள்
ஒரு மனப்பநவு

ரூபா 2/50

ప్రమాద

కుల 1982

అనుష్ఠానం
తపో శ్రీ -
గురువీయ
శ్రీమతి పాట
సామాజిక శ్రీ
పెద్దమండల

திருமூல

மாத இதழ்
ஜூலை - 1982

தாரகையில் பிரசர மாகும்
கதை - கவிதை - நாவல் என்பவற்
றில் வரும் பெயர்கள், சம்பவங்
கள் யாவும் கற்பணியே.

கட்டுரைகளில் இடம்பெறும்
கருத்துக்களுக்கு, அவற்றின் கர்த்
தாக்களே பொறுப்பாளிகள்.

பிரசரத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படாதவற்றைத் திரும்
ப்ப பெற, போதிய முத்திரை
கள் (ஆக்கங்களுடனேயே) அனுப்
ப்பப்படவேண்டும். கவிதைகளுக்குப்
பிரதி எடுத்துக் கொண்டு
அனுப்பிவைக்கவும்

ஆசிரியர் :

கண. மகேஸ்வரன்

முகவரி :

“தாரகை”,
21/4, பாத்திமாகிரி வீதி,
மட்டக்களப்பு.

பயணம் தொடர்க்கொது!

தாரகை அபிமானிகளுக்கு வணக்கம் !

நீண்ட நாட்களின் பின் மறுபடியும் சந்திக்கிறோம். அதற்குள் எத்தனையோ மாறுதல்கள், இலக்கியப் பரப்பிலும் சித்திரச் சஞ்சிகைகள், இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் என்று பல தோன்றியுள்ளன. இந்த நிலையில் நாமும் நமது இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடர்கின்றோம். எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய விற்பனைர்கள், ஆர்வவர்கள், அபிமானிகள், வாசகர்கள் அனைவரும் இந்தப் பயணத்தில் எம்முடன் தொடர்வார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

இது பாரதி நூற்றுண்டு. பாரதி கிதங்கள் வானெலியில் கானமிசைக்கின்றன. நாட்டின் மூலை முடுக்கெங்கனும் பாரதியே கொடிகட்டிப் பறக்கின்றார். நாமும் நமது பங்களிப்பைச் செய்யவேண்டாமா? ‘தாரகை’ செப்ரம்பர் இதழ் பாரதி நினைவுச் சிறப்பிதழாக மலர்கின்றது. பாரதிபற்றிய புதிய சிந்தனைகளை எதிர்பார்க்கிறோம்.

பாரதிக்கு விழுவெடுக்கும் இந்த ஆண்டில் தர்ன்கலைமகளும், தினகரனும் பொன்விழாக் காண்கின்றன. கி. வா. ஐ. வக்குக்கூட இது ஒரு வகையில் பொன்விழா ஆண்டு. தினகரன் ஆசிரியர் சிவகுரு நாதனும், மலையகச் சிற்பி ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளையும் கௌரவிக்கப்பட்டார்கள்.

இதேவேளை இயற்கையின் கொடுமையும் ஒரு புறம் நிகழ்த்தான் செய்கிறது. இரத்தினபுரி, காலிப் பகுதிகளில் மக்கள் வெள்ளப்பெருக்கால் அகதிகளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

நாடு பிடிப்புகளினால் ஏற்படும் யுத்தங்கள், உலக யுத்தத்தைத் தோற்றுவிக்குமோ என்ற அச்சமும் நம்மை வாட்டத்தான் செய்கிறது.

சமாதானத்தை விரும்பும் பாப்பரசர்கூட, கயவன் ஒருவனின் கத்தி வீச்சிவிருந்து மயிரிழையில் தப்பிக்கொண்டார்.

இத்தனை பரபரப்பான சூழ்நிலைகள் மத்தியில் தான் நமது பயணமும் தொடர்கிறது. இந்தப் பயணம் இனிது தொடர அனைவர் ஆதரவையும் வேண்டி நிற்கின்றோம். நன்றி.

இன்பாடு தேவன் நாடு !

வங்கக் கடலூக்கோ வெண்பாடு மனல்லிருப்பு !
மலையத்து அருளிகட்கு பச்சை வயல்விருப்பு !
பாடும்பிள் தாலாட்டும் பெளரணமில் நிலவுக்கு
ஒழிலாக முகம்பார்த்து ஓய்யரமாய்த் தூங்க
மட்டுநகர் வாவியிலே நீர்விருப்பு !

எங்கிருந்தோ வந்தவர்கள் எல்லாம் அனுபவிக்கு;
சொந்தங்கள் இங்கே துயரம் சமக்கிறது !
காலமெல்லாம் இங்கே
கணபதியும் எங்கள் காக்கா முகம்மதுவும்
தெம்மாங்கு பாட திசைக்காலைம் தாய்ஏற்றுமை !
திசைதோறும் புற்கள் முலைதொட்ட முழியிலே
கன்றின் நினைப்பில் கழிந்தபால் கோலமிடும் !

காடுடல்லாம் முல்லை சுமழும் வசந்தத்தில்
வயல்புறங்கள் தோறும் வட்டக்களை எழும்;
வட்டக் களாகிகளில் வட்டமோடுக் கூத்தாடும்
இளவட்டக் கண்கள் !
தென் றல்வந்து மச்சியுன் தாவளைனையை இழுப்பதிலே
தடுமாறும் கால்கள் ! தாளம்பிசுகாது

குதினையிலே தாவி கொதிப்போடு இளவரசன்
போருக்குப் போவான்;
கொடும்பணக்கும் வென்றிருவான்;
எட்டாக வட்டமிட்டு இறுமாப்பாய் தலைநியிர்ந்து
செட்டாகப் பாடி செலிப்பார்கள் போர்வீரர்;
அண்ணை மத்தனத்து தானத்தின் சொற்படிக்கு
எல்லாமே வட்டக்களியிலே மட்டுந்தான் !

படிக்கட்டில் —

பொல்லா வறுமை பசியோடு இவனுகைட்டய
கைகோர்த்துச் செல்ல காத்திருக்கும் வேதனைகள் !
போட்டாரின் மாளிகையில் போராத்து நெல்குவித்து
நாடோடாடப்பாட்டில் மதிழ்ந்து பசிமறக்கும்
ஊரின்புறத்தே ஓருநாள் நடக்கின்றேன் . . .

எல்லைப்புற வயலும் எழுவான் கடற்கரையும்
செல்வங்கள் எல்லாம் சொத்தாய் பிறர்கொள்ள
போட்டல் வெளியில்
கணபதியும் எங்கள் காக்கா முகம்மதுவும்
சிங்டைப்பிழத்து கிடக்கின்றார் என்சொல்லேன்—?

★ வ. ஐ. ச. ஜேயபாலன்

வாசகர் குரல்

அர்ப்பணம்

இந்த மீன்பாடும்
தேன்நாடு - ஒரு
மேலான இதழை
பிரசவித்து -
பெருமையடையவில்லையே?
என்று - வேதனீப்பட்டேன்.

ஒரு 'மலர்'
உதிர்ந்து விழுந்தது...
'பாடுமீன்' ஏனோ
பாட மறந்தது...
'பாரதி'யோ - நல்ல
சாரதி இல்லாமல்
நின்று போனது...

தாரகையின் தனித்துவங்கள்
நெஞ்சுக்கு
நிறைவாக இருந்தன.

ஒவ்வொரு
இலக்கியவாதியிடமிருந்தும் -
நக்கீர தைரியத்தைத்தான்
நாடு - இப்போது
நாடி நிற்கிறது.

எந்த -
நெற்றிக் கண்ணின்
நெருப்புச் சுடரும்
தாரகையின் ஒளியை
தனித்துவிடக் கூடாது.

பத்திரிகைத் தொண்டின்
பாதி மூச்சே -
தனிக்கை யென்னும்
தராகில்தான்
தங்கியிருக்கிறது.

தாரகையே - உன்
இலக்கிய வேள்விக்கு -
என்
இலட்சியப் பூக்களைத்தான்
அர்ப்பணிக்க முடியும்.

பேராதனை. சோ. ஞானபஸ்திதன்,

* * *

ஈழத் திலிருந்து இன்னெரு சிற்றேடு
தொடங்கியே ஆகவேண்டும் என்பதல்ல முக்கியம்; தோன்றிய சஞ்சிகை தொடர்ந்து வர வேண்டும்; அதுவும் காத்திரமான ஆக்கங்களைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதே எங்கள் வேணவா. நிறைவேற்றுவீர்களா?

மானியபாய். ஆனந்தி, பவணந்தி, குழுதினி.

எனது எழுதுகோல் உறங்கினாலும், உள்ளத்தில் கொழுந்துவிடும் எழுத்தார்வம் உறங்கவில்லை. உறங்காத நிலையில் இயங்கிக்கொண்டிருந்த நங்கையில்லை இலக்கிய நெஞ்சத்தை ஆக்கபூர்வமான நிலைக்குக் கொணர்ந்த திரு. மணி அவர்களுக்கு என் நன்றியை விசேதமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

"மலர்" மலர்ந்து மறைந்துவிட்டாள் - இப்போது "தாரகை" மின்னியுள்ளாள். இவளின் வளர்ச்சி என்னவாகும் என்பதை என்னும்வேலோ என்போன்ற இலக்கிய நெஞ்சங்கள் கவல்கின்றனவே... இதற்கு என்ன செய்யலாம்?

— திருமதி சுரசுவதி சேகர் ஸபிறிங்வஸ்லி. (இரா. சுரசுவதி)

* * *

வெறுமனே பாராட்டுரைகள் வழங்குவதை விட்டு, குறை நிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டலாம். ஏன்? ஏதும் பிரச்சினை களைக் கூட வாசகர் பக்கத்தில் வெளியிடலாமே.

நாவலப்பிட்டி.

க. அருள்லிங்கம்

* * *

தாரகை இதழ்கண்டேன் - இலக்கிய தரணிக் கணிசேர்க்கும் தாரகை இதழ்கண்டேன்.

கேள்விகள் பலவெழுந்தும்
கேள்விக் குரல்கேட்டும் - இவ்வேள்வியில் தானிறங்கி - எமையும் வேண்டி யழைக்கின்ற

தாரகை இதழ்கண்டேன் - இலக்கிய தரணிக் கணிசேர்க்கும் தாரகை இதழ்கண்டேன்.

புதுமைப்பிரியன்

* * *

கருத்தோட்டங்களுக்கும், சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும், நிதர்சனமான உண்மை இலக்கியத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து, பிரதேச-இன வேறுபாடின்றி நடுநிலைமையுடன் தாரகை பவனி வரவேண்டும்.

கவிதை அரங்கு, பட்டி மன்றங்கள், கருத்து மோதல்கள் போன்றவற்றில் நவீன மயப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்கள், தீர்க்கத்தரிசனமான விளக்கங்களுக்கு முன்னிடம் கொடுப்பீர்களென எதிர்பார்க்கிறேன்.

பறுனி.

பி. வேதாந்தமூர்த்தி

எழுத முனையும் பேறு

மலையக பெண் எழுத்தாளர் இரா. சரஸ்வதி அவர்களின் இனிய இலக்கியப் பயணம் இடையில் நின்று விட்டதை அறியும் ஆவலைத் தாரகை என்னுள் திணித்துவிட்ட அடுத்த தினமே அவரை அவரது இல்லத்தில் சந்தித்தபோது, அவர் கூறிய கருத்துக்களில் சிலவற்றைத் தாரகை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விழைகின்றேன்.

பெயருக்கேற்ற அமைதியான சுபாவம். எதையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கூறும் பதில்கள். இவைகள் என்னை அவர்பால் சர்த்துவிட்டதில் வியப்பொன்றுமில்லை. ‘தாரகை மாத இதழ் உங்களைப்பற்றிய தகவலை வெளியிட்டுள்ளது’ என்று கூறியவுடன், ஆவலோடு இதழைப் பிரித்து வாசிக்கின்றார். புன்னகை மலர் அவர் வதனம் புதுமலராக விரிகின்றது.

‘எங்கே, உங்கள் கடந்தகால இலக்கியப் பிரயாணத்தின் சுவடுகளைச் சிறிது பார்க்க முடியுமா?’ என வினவியபோது, ஒடோடிச் சென்று பல பத்திரிகைக்கட்டுகளைக் கொண்டு வந்து மேசையில் பரப்புகின்றார். எழுத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் அவரது முத்திரைகளைப் பதித் துள்ளமை அவருக்கு இலக்கியத்திலுள்ள ஈடுபாட்டைத் தெட்டத்தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது. பொதுவாக ஒரு துறையில் மாத்திரம் நிற்காமல் அரசியல், சினிமா, சோதிடம், சமையற் கலை போன்ற இன்னேரன்ன துறைகளிலும் தொட்டு எழுதியுள்ளமை என்மனதைக் கவர்ந்தது.

எவ்வளவோ எழுதிக் குவித் துவிட்டு அமைதியாக ஒதுங்கிவிட்டதன் காரணம் வேலைப் பறுதான் என்று சொல்லும் சரஸ்வதி யின் இன்னுமொரு மனக்குறை - அநேக சஞ்சிகைகள் வெளிவந்து இரண்டொரு முறை தலையைக் காட்டிவிட்டு மறைந்துவிடுவதும் எழுதும் ஆர்வத்தை இருந்த இடமே தெரியாமல்போகச் செய்துவிடுகின்றது என்பது தாரன். அப்படியே வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் ஒரிரு சஞ்சிகைகள்கூட மலையகப் பகுதிகளில் கிடைப்பதில்லையே எனவும் குறைபட்டுக் கொண்டார்.

இற்றைக்கு பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு மலையக வாசகர்களிடம் காணப்பட்ட வாசிக் கும் ஆர்வம். படிப்படியாகக் குறைந்து இன்று இல்லாமற்போகக்கூடிய நிலைக்கு வந்துவிட்டமை பெரும் குறைதான். இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும், பொருளாதாரப் பிரச்சினை, போதிய சஞ்சிகைகள் கிடைக்காமை, தமிழ்நாட்டு சஞ்சிகை மோகம் என்பனவும் அவற்றில் அடங்கும்.

‘நீங்கள் மீண்டும் எழுத்துத் துறையில் புகுந்து ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர் பட்டிய லில் இடம்பெறுவதுடன், உங்கள் இனிய தமிழ் வசன நடையால் வாசக நெஞ்சங்களையும் மலரச் செய்யமாட்டார்களா?’ எனக் கேட்டபோது அவரின் பதில் – ‘இவ்வளவு காலமும் எழுதாமல் என்பாட்டுக்கு ஒதுங்கியிருந்த என்னை மீண்டும் எழுதத் தூண்டுவதானால் அதற்குக் காரணம் தாரகையே. அதன் ஒளி வெள்ளத்தில் கலந்து வாசகர்கள் பயண்டைய வேண்டும். அதன் உண்ணத வளர்ச்சிக்கு ஆதரவளிக்கவேண்டும். இது ஒவ்வொரு தமிழ் மக்னுடைய கடமையுமாகும்’ என உணர்ச்சி பொங்கக் கூறியபோது, அவரின் பேறு முனையிலிருந்து நாம் மீண்டும் நிறைய விடயங்கள் எதிர்பார்க்கலாம் என்ற எண்ணம் பிறக்கிறது.

இறுதியாக தாரகைபற்றிய அவரது அபிப் பிராயத்தைத் தெரிவிக்கின்றார். ‘முழுமையாக வாசிக்காமல் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போதே இதன் சிறப்பைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இதன் இலக்கிய ஒளி என்றும் பிரகாசமாகத் திகழுவேண்டும். எமது வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்களின் ஆதரவே இதனை வளர்க்கும் உரிய உரமாகும்’ என முடிக்கின்றார். ஒரு படைப் பிலக்கியவாதியை மீண்டும் எழுதத் தூண்டிய மகிழ்வுடன் விடைபெறுகின்றேன்.

**இரா. சரஸ்வதியுடன்
ஒரு சந்திப்பு.**

சந்திப்பு :
ஸ்பிரிங்வெளி ராஜீரத்தினம்.

தாரகை

பெண்ணின் பயநுமை

பட்டியிலுள்ள பசுவொன்று கன்று போட்டது.

“என்ன கன்று? நாகா? நாம்பனு?”

நாகு என்றால் ஒரே என்று மகிழ்கிறுன்; நாம்பன் என்றால் ஏனோதானே என்று பார்க்கிறுன்.

அடை வைத்த கோழி முட்டையைப் பொரித்துவிட்டது.

“என்ன குஞ்சு? சேவலா? பேடா?”

சேவல் என்றால் ‘சே!’ என்று வெறுக்கிறுன்; பேடு என்றால் ‘பேஷு!’ என்று மகிழ்கிறுன்.

தான் வளர்க்கின்ற மிருங்களெல்லாம் பெண்ணினத்தையே பெற வேண்டுமென விரும்புகிறுன் மனிதன். நாய்க்கட-அல்சேசன் நாயாக இருந்தால் - குட்டிபோடும்போது பெட்டையாகப் போடவேண்டுமென்று சில வேளை கடவுளிடமும் வேண்டுகிறுன் அவன்.

காரணம், பெண்ணினத்திலேதான் செல்வம் இருக்கிறது; செழிப்பு இருக்கிறது. இதற்குல்தான் செல்வத்துக்கு அதிபதியாக ஒரு பெண் கடவுளையே வைத்தான் மனிதன்.

தோட்டத்து பப்பாசி பூக்கவில்லை. ஏனெனில் அது ஆண் பப்பாசி. அதனால் அதனை அடியோடு வெட்டி யெறி கிருன் மனிதன். ஆணின்மேல் இத்தனை வெறுப்பு அவனுக்கு.

தான் வளர்க்கின்ற மாடு, ஆடு, நாய், கோழி - அனைத்துமே பெண்ணினத்தையே பெற வேண்டுமென பெரிதும் விரும்புகின்ற மனிதன், தனக்குமட்டும் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்துவிட்டால் மூக்கால் அழுகிறுன். முந்நாறு தொன் எடையுள்ள பெண்ணாம் பெரிய ஒரு கல்லைத் தனது தலையின் மேல் வைத்திருப்பதுபோன்று வேதனைப்படுகிறுன்.

சுருங்கச் சொன்னால் - காரணம், சீதனம்!

உண்மையிலே பெண்ணைப் பெற்று - அதை அடுப்படியையும் தும்புத்தடியையும் அன்றி மற்ற எதையும் அறியமுடியாமல் மூலைக்குள்ளே மறைத்துவைத்து - தூக்குத்தண்டனை விதிக்கப்பட்ட சிறைக்கைதிபோல் வர்டி வதங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தந்தைதான் ஒரு இலட்சம் இரண்டு இலட்சம் என்று சீதனம் கொடுக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகிறார். உண்மையும் அதுதான்.

பெண்ணைப் பெற்றால்மட்டும் போதாது. அவனை உரியமுறையில் படிப்பித்து ஒரு கல்வி மானாக ஆக்கிவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதற்குரிய தண்டனையை அந்தத் தந்தை அனுபவித்தே ஆகவேண்டும்.

‘பிச்சை கொண் டெனினும் ஒதல் பெற்றவர் கடனம்; அன்றே இச்சை சேர் பழி பாவங்கள் ஸன்றவர்க்கு எய்து மாவே’’

என்று நீதி நால் சும்மா கூறவில்லை.

‘தந்தை மகற்கு ஆற்றும்நன்றி அவையத்து முந்தி இருப்பச் செயல்’’ என்றுதான் வள்ளுவரும் கூறுகிறார்.

பெண் பார்க்க வருபவன் முதலில் அப்பெண்ணின் கல்வி அழகைத்தான் பார்க்கிறான். அதன்பின்புதான் குஞ்சி அழகு; மஞ்சள் அழகு எல்லாம். இந்தக் கல்வி அழகிலே குறைபாடு இருக்குமேயானால் அதை நிறைவுசெய்ய பணத்தழகு தேவைப்படுகிறது. இதைப் பிழையென்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்?

‘குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக்

[கோட்டமுகும்

மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - நெருசத்து நல்லம்யாம் எனும் நடவு நிலைமையால் கல்வி அழகே அழகு’’ என்று நாலடியார் எவ்வளவு அழகாகக் கூறுகிறது.

எனவே, பெண்ணைப் பெற்றுவிட்டால் - அதற்கு ஊட்டவேண்டிய கல்வியை முறைப்படி ஊட்டிவிட்டால் - அதன்பின்னால் வருகின்ற எல்லாப் பிரச்சினைகளும் பனி போல் நீங்கி விடும் என்பது தெளிவு.

இந்தத் தெளிவு நன்றாகத் தெரிந்த படியினால்தான் பாரதிகூட பெண்ணை விரும்பினான்.

‘பிள்ளைக் கணியமுதே - கண்ணம்மா

பேசும் பொற்சித்திரமே

அள்ளியனைத்திடவே - என்முன்னே

ஆடிவரும் தேனே’’ என்றுன்.

வள்ளுவர்கூட.

‘குழலினிது யாழினிது என்பர்தம் மக்கள் மழலைச்சொல் கேளா தவர்’’ என்றார்.

யாழ் இனிது என்று கூறியதன்மூலம், குடும்பத்தில் ஒன்று என்றாலும் பெண்ணை விருங்க்கவேண்டும் என்பது அவர் கருத்து.

உண்மையில் பெண்களெல்லாம் புனிதமானவர்கள். ஒருவகையில் தெய்வத்தைப் போன்றவர்கள்.

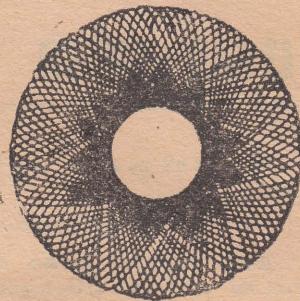
பெண்கள் இருக்கும் வீடுகள் - நிறைமுட்டி வைத்து, தோரணம்போட்ட கோயில் மாதிரி காட்சியளிக்கும். ஆண்கள் இருக்கும் வீடுகள் வெறிச்சோடி பாழ்டைந்து காணப்படும்.

இத்தகைய பெருமையடைய பெண் இனத்தை ஏற்றிப்போற்றுவதில் நாம் தயங்கலாமா? வயிற்றிலிருந்து பெற்றெடுக்கும்போது கண் கலங்கலாமா?

— சி. சங்கரப்பிள்ளை

சுயமரியாதை புதைப்போடு!

சிறுக்கதை

நாலு வேவி நிலம் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இந்த நிலத்திற்கு நாலு வேவி கரும் இல்லை. ஊரின் ஒரு ஒதுக்குப்புறத்தில், கிராமத் துச் சுடலையை எதிர்த்தாற் போல் உள்ளது. சுடலையை மும் அந்த நிலத்தையும் பிரிப்பது பாசிக்குடாவிற்குச் செல் லும் பிரதான பாதை. தென்னை ஓலைக் கிடுகுகளால் செத்தையடைக் கப்பட்ட குடிசை அது. அதன் விலாப் பக்கத்தில் அதைவிடச் சிறிய அளவினதான் இன்னுமொரு குடிசை. இரண்டினையும் இணைத்தாற்போல் முற்றத் தில் ஒரு பந்தல். அதன்மேல் பனி அவரைக்கொடியொன்று படர்ந்து பிடித்திருக்கின்றது.

பந்தவின் கீழே தோய்த்து காரியிட்ட துணிகளின் குவியல், அடுத்தடுத்து அழுக்குத் துணிகளை ஒன்றாகச்சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட மராப்புகள், பந்தவின் நடுக்கப்பில் சார்த்தினற்போல் பழைய மேசை, அதன்மேல் விரிக்கப்பட்டுள்ள வெள்ளைத்துணி, இல்திரிக்கை பெட்டி ஆதியன். அந்த நிலத் தின் ஒரு மூலையில் நிற்கும் நிழல் மரவள்ளி மரத்தினீழ் நின்று நோக்கும் எவருக்கும் அல்லது பர்தையூடாகச் செல் வோருக்கு அது ஒரு சலவைத் தொழிலாளியின் வசிப்பிடம் என்பதைச் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி எடுத்துக்காட்டி விடும்.

இடது தோளில் சிவப்பு நிறத்தினாலன் கைத்தறித் துவாய். மூளங்காலுக்கு மேல் மடித்துக் கட்டிய சாரன். வாயில் குதப்பிய வெற்றிலை. கை வீசிய நடை. இத்தனை இலட்சணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவன்தான் அந்நிலத்திற்கும் அங்குள்ள சொத்துக் களுக்கும் உரிமையாளனுன் சந்தியா.

பிரதரன் பாதையிலிருந்து யாரோ “சந்தியா! சந்தியா!!” என அழைக்கும் சத்தம் அவனுக்குக் கேட்டிருக்கவேண்டும். தண்ணீத் துரவிற்குச் சலவை செய்யவேண்டி கொண்டு செல்லத் தூக்கிய மராப்பினை மீண்டும் கீழே வைத்துவிட்டு, இடுப்பிலிருந்த போயிலைத் துண்டால், காவியேறிய தனது பற்களை ஒருமுறைக்கு இருமுறை தேய்த்தாற் போல் செய்துவிட்டு, வாயிலிட்டு ருசித்தவாறு நிமிர்ந்து பார்க்கிறோன்.

“வாழத் தோட்டத்தில் இருந்து பேத்தியும் அவள்ற புருசன் புள்ளையங்கும் வந்த பிறகுதான் சவம் எடுப்பாங்க போலக்கிடக்கு. கிளிவெட்டித் துறையில் சனக்கமில்லாட்டி எப்பிடியும் மூண்டு மணிக்கு முதல் வெருகல்ல இருந்து வாற தவால் வஸ்ஸப் புடிச் சாங்க எண்டா சாயந்தரம் நாலர மணியப்போல வந்திடு வாங்க. எதுக்கும் நீ ரெண்டு மணியப்போல வாவன்”

என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பு கிறுன் வந்த இளைஞர்.

சந்தியாவின் சிந்தனைகள் சிறிது பின்னேக்கிச் செல்கின்றன.

விடுதலையரின் வீடு என்றால் அந்தக் கிராமத்துப் பிள்ளைகளுக்கு சொந்த வீடு மாதிரித்தான். விலாசமில்லாத எந்தப் பேர்வழி வந்தாலும் கேள்வி பார்வையில்லாமல் நேரே வீட்டுக்குள்ளும் நுழைய முடியும். சந்தியாகூட, வீடுதலைக் கிழவனுக்கு முன்னால் நேருக்கு நேராக கதிரையி விருந்து அவருடன் கதைத்துப் பழகியுள்ளானென்றால் இதனை விட வேறு எடுப்புத்தனங்களும் வேண்டுமா, அவரது குண நலன் களை எடுத்துச் சொல்வதற்கு? கிழவரின் வீட்டிற்குள் புகுந்தால் முதலில்

செவ்வானம்!

வானப்பட்டனத்தே ஒரு....

‘றைட்லை’ ஏரியா!

*

கம்யூனிஸக்கொடி காற்றிலே - பறக்கிறது !

—‘அன்புநெஞ்சன்’

தாரகை

விரைவில் எதிர்பாருங்கள்!

இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்

ச. முருகானந்தன்

எழுதும்

இனிய குறுநாவல்

“நியாயமான போராட்டங்கள்”

பகுத்தறிவுப் பெரியார் ராம சாமியின் படம்தான் புனி சிரிப்பிடன் வரவேற்கும். அத்துடன் அப்படத்தில் ‘‘பெரியார் ஈ. வெ. ரா.’’ என்ற வாசகங்களும் புரியாதவர் கருக்காகப் பொறி க்கப்பட்டுள்ளது.

ஓருமுறை அவனிடம் சொல்லி யிருக்கிறார் – “நீ ஏண்டா இன்னமின்னம் இந்த இழவு வீட்டு வேலையைச் செய்யிரு? உன்னை இந்த இழவு வீட்டு வேலையைக்குப் போகாமலிருக்க ஏலாதா? உனக்கு இப்ப பாசிக்குடா ஹோட்டல்ல துணி மணி வேலையைச் செய்யிறத்தால் நல்ல காசி கிடைக்கிறதானே. அது கானுதா உஞ்சம் பாத்தியத்துக்கு? இப்ப இந்தக் கவுண்மேந்திர நன்மையால் ஞாயமான வெள்ளக்காரனுகள் வாறத்தால் நல்ல காசிப் புளக்கம்தானே. அங்க வேலை செய்யிற எல்லாப் பொடியனுகளும் நல்லாத்தானே உடுத்தித் திறியிதுகள். நீயும் உண்ட மருமகன் பொடியனும் அங்கதானே உழைக்கிறியன். ஏண்டா! சந்தியா! நீ எந்த மட்டுக்கு இந்த இழவு வீட்டு வேலையைக்கைவிடுமோ அந்த மட்டுக்கும் சனங்கள் உன்னதி ர்பார்த்துதானிருக்குங்கள்.”

கிழவர் அன்று சொன்ன இந்தச் சுயமரியாதைத் தத்துவம் சந்தியாவின் மனத்தில் இப்போது இழையோடு ஆரம்பிக்கிறது. அவனும் அவனது சமூகத்திற்குப் புறம்பான நடத்தையுடையவன் என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில்தான், இன்றுவரையிலும், புறம்பான நிலத்திலும் ஒதுக்கமான ஒரு புறத்திலும் தானும் தன்னுடும்பழுமாக வாழ்கிறுன். எனினும், ஊர்ச்சனங்களின் சொல்லுக்கும் தான் இடைக்கிடை கட்டுப்பட்டு நடப்பதாகவும் காட்டிக்கொள்ள வான். அவனது நல்ல பழக்கங்களுக்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

அவனைப் பொறுத்தவரை அந்தக் குடிமை வேலையினைப் பணத்திற்காகச் செய்கிறுன் என்று சொல்லமுடியாது. ஏதோ இந்த வேலை செய்வதால்தானே இந்தக் கிழவர் போன்ற நல்ல உள்ளங்களுடன் ஊடாட வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது என்று நினைத்துக் கொள்வான். ஆனால் சமூகம் அவனிடம் அதையா எதிர்பார்க்கிறது?

இழவு வீட்டில் அடிக்கும் பறைச் சத்தம் சந்தியாவின்

காதுகளில் இப்பொழுதுதான் கேட்கிறது. கிழவரின் மக்கள் எல்லா மாக ஆறு பேர். கடைசி மகன் மிகவும் தறுதலை. “அப்பண்ட குணம் அப்படியே அவனிட்டத்தானிருக்கிறது” என்று அவ்வூரவர்கள் பேசிக்கொள்வார்கள். அவரின் இளைய மகளின் மூத்த மகனும் அதேமாதிரித்தான். மிச்சம் துடிப்பானவன். தீவிர நாஸ்திகப்போக்கிலும் உள்ளவன். தனது கொள்கைகள் அத்தனையும் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அரைவாசியாவது தனது மக்களிலும் பேரப்பிள்ளைகளிலும் தங்கியுள்ளதாக கிழவன் எப்போவோ சொல்லியது சந்தியாவால் அசைபோடப் படுகிறது.

இரண்டாவது மகன் குஞ்சித்தம்பி தந்திரமான பேர்வழி. பாடசாலை செல்வதற்குக் களவுடித்து, பின்னேக்கி அடியெடுத்துவைத்து, காடுவரையும் நடந்து, அங்கிருந்த தரவளை மரத்தில் ஏறியிருந்தவளை தான் கண்டு பிடித்து வாத்தியாரிடம் சேர்ப்பித்ததாகவும் அவனிடம் சொல்லியிருக்கிறார் கிழவர்.

முத்தவன் கோணுமலை அமைதியான மனிசன். தனது தாயின் இறுதி மரண ஊரவைத்தில் கொள்ளிக்குடம் கொண்டு முன்னால் போகவேண்டியவன் அது முறையில்லை என்று பின்னால் சென்றது சந்தியாவுக்குத் தெரியும்.

சந்தியாவுக்கு மத்தியானச் சாப்பாட்டைப்பற்றிய எண்ணம்வரவே அதையுமிடித்துவிட்டு இழவு வீட்டுக்குச் செல்வதற்கான ஒழுங்கு

— தாழை சேவநாயகம் —

களைச் செய்யத்தொடங்கி னேன். தனது மருமகன் புல்லு மலையிலிருந்து வாங் கி வந் திருந்த அந்த பின்னல் பாயை பந்தவின்கீழ் விரித்துப்போட்டு காலை மடித்துப்போட்டிருந்த வாறு இழவு வீட்டிற்குக் கொண்டுசெல்லத் தேவையான உடுப்புகளை அடுக்கிக் கட்டத்தொடங்கினான்.

தனது முத்த மகள் இரா சம்மா ஜி. சி. ஏ. சோதினை யில் பாஸ்பண்ணி வாத்தி யம்மா வேலையாகி, படிப் பிக்கவென்று புல்லுமலைக்குப் போனதால் தன்ற சாதியில் இல்லாத ஒரு பொடியணையும் அவன் மாப்பிள்ளையாக ஏற்றுக்கொண்டதால் தன்ற சாதிசனம் தன்னில் பொருமைப்பட்டு, தன்னையும் தனது குடும்பத்தையும் ஒதுக்கி வைத்த சம்பவத்தை நினைத் ததும் கண்ணிலிருந்து இரு சொட்டுக் கண்ணீர் சிந்தியது.

சிந்தனைகள் ஒரளவு அறுநந்த நிலைபெற இழவு வீட்டில் நிற்கிறுன் சந்தியா. கூட்டம் நிரம்பிவழிகிறது. என்னைப் போட்டால் என்னையாகும் நிலை என்பார்களே..., அதே நிலையில்தான் ஒப்பாரியும் அழுகைக் குரல்களும் விசம்பல்களும். ஊதுபத்தி யின் வாசத்தினை இலேசான காற்று தள்ளிக் கொண்டு வருகிறது. சந்தியா ஒரு மூலை

யில் குந்திக்கொண்டிருந்த வாறு நோட்டம்விடுகிறுன்.

“சீவன் போகும்போது நால் திகப் பேரனைத்தான் கேட்டுக்கொண்டு செத்தாராம்.”

“றேடியோவுக்கும் அறி வித்தல் கொடுத்தவங்களா மெல்லே...”

இப்படிப் பலவிதமான கதைகள் சந்தியாவின் காது களில் விழுந்துசெல்கின்றன. அவனுக்குப் பழக்கமான எவருமே - இழவு வீட்டில் மரணப் படுக்கையிலிருப்பவரைவிட - அப்பொழுது அங்கிருந்ததாக அவனுக்குத் தென்படவில்லை. அவனைப் பொறுத்தளவில், தான் குடிமை வேலை செய்யச் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் நல்ல பெயரினையே கடந்த காலங்களிலிருந்து சம்பாதித்து வைத்திருந்தான். அநேகமான இழவு வீடுகளில் அவன் சொல்லும் நியாயங்களையும் பலர் செவிமடுத்துக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

சடங்குகள் ஆரம்பமாகப் போகின்றன என்பதனை, முத்தவன் தனது இடுப்பிலிருந்து சவரக் கத்தியை எடுத்து உள்ளங்கையில் தீட்டிக் கொள்வதிலிருந்து அறிந்து கொண்டான். பாவம் கிழவன் என்பது வயது வரைக்கும் சுரணையற்ற இந்த சமூகத்தி னிடையே ஊடாடி நன்றாக

அனுபவித்தார். அவரது சுயமரியாதைத் தத்துவங்களின் படி இந்த மரணச்சடங்கினையும் பரபரப்பற்றமுறையில் நடத்தியிருக்கலாம்தானே.

வாசவில் மரநிமிலிருந்து சனங்கள் வரவரபறை மேளம் தட்டிக்கொண்டிருக்கும் பொன்னையா, முப்பன் போன்றவர்கள்... படுக்கையில் கிடக்கும் கிழவருக்கு அவசரம் அவசரமாகச் சவரம் செய்துகொண்டிருக்கும் முத்தவன்... என்போன்ற வர்கள்-இனியும் இதுபோன்ற சடங்குகளுக்குத் தேவைதானு? என்ற சிந்தனைகளை வரவழைக்கிறன். இதுவரையிலும் வீட்டாளின் அழைப்பு அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தனது காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்த வனுக்கு வெளியே ஒரு கும்பல் கூடுவதனையும், அந்தக் கும்பலின் நடுவிலிருந்து பிரசங்கச் சத்தமொன்று எழுவதனையும் அவதானிக்கமுடிகிறது.

“சந்தியா!” என்று கூப்பிட்ட குரலும் அதனிடையே வந்ததால் அவசரமாக எழுந்தவன், கத்தியை மடித்து கடதாசியில் சுத்தியவாறு கும்பலைநோக்கிச் செல்லும் முத்தவன்மீது ஒரு வெறுப்புப் பார்வையைச் செலுத்துகிறன்.

“அப்புச்சி இப்ப உசித்து எழும்பினாரென்டா உங்களையெல்லாம் முதல்ல வெட்டிப்புதைச்சிப் போட்டுத்தான் மற்ற அலுவல் பாப்பார்” என்று ஆக்கிரோசத்துடன் தனது மாமனார் ஒருவருடன் நாஸ்திகப் பேரன் கத்திக்கொண்டிருக்கிறார்:

“அந்தப் பொடியனுக்கும் இந்தச் சடங்கு சம்பிரதாயங்

ஒருவர் : மூலை முடுக்கெல்லாம் பாரதி பாரதி என்டு பேசி ஒருங்களே... யாரப்பா அந்தப் பாரதி?

மற்றவர் : அட இது தெரியாதா உமக்கு? நம்ம பாக்கியராசா வோட மகள் ரதி டுபாய்க்குப் போருவில்லே... பேர் அடிப்படத்தானே செய்யும்!

— ந. வினேந்ராசா.

தாரகை

சித்திரபுத்திரன் : இவன் பூஷலில் கணக்கில்லாமல் பாவும் செய்தவன். எனவே, இவனுக்குத் தக்க தண்டனையாக நரகத்திற்கு அனுப்பண்டும்.

இயமன் : அல்ல; இவனைத் திரும்புவும் பூவு லகி ஸ்டைட்து, இலங்கையில் - மலைநாட்டில் - தோட்டத்தில் - சாதாரண தொழிலாளியாக இருந்து கஷ்டங்களை அனுபவிக்கச் செய்ய வேண்டும். உலகில் இதைவிட வேறு தண்டனையோ கஸ்டமோ இருப்பதாக அறி கிறுயா?

சித்திரபுத்திரன் : ஆமாம் பிரபு. அதுதான் நல்லது.

— எஸ். கே. ராஜரெட்டன்.

களையெல்லாம் கண்ணிலயும் காட்டே லா து' என்று வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த தாடிக்காரர் ஒருவர் கூறிக்கொண்டிருப்பது அவனுடைய காதில் கேட்க, அதனால் உவகையடைகிறுன்.

கிழவரின் வாரிக்கள் அத்தனையும் ஓடியாடி வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றன. இத்தனை பரபரப்புக்கிடையே கட்டிமுடிக்கப்பட்டு தயாராக பந்த வின்கீழ் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாடையைச் சுற்றிச் சுருக்கம் வைத்துக் கட்டுவதற்காக மறக்காமல் கொண்டு வந்திருந்த சிவப்புக் கலர் சாமோசிச் சேலையை மாற்று உடுப்புகளிலிருந்து வேறுக்கி வெளியே எடுக்கிறுன் சந்தியா.

காகித ஆலையிலும் வேலை முடிந்துவிட்டதற்கு அறிகுறியாக விசில் சத்தம் ஒலிக்கிறது. இன்னும் தபால் பஸ்சைக் காணவில்லை. இப்பொழுது சனக் கூட்டமும் ஓரளவு குறைந்துவிட்டது. வெளியே கூடியிருந்த கும்பலை

யும் இப்பொழுது காணவில்லை. அமைதியொன்று நிலவியது. உறவுமுறையானவர்கள் கால்கழுவுவதற்கு ஆயத்தப்பட்டிருக்கவேண்டும். பந்தலுக்குள் சென்று எட்டிப்பார்க்கிறுன். ‘‘மனிசன் என்ன அழகாகப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறோர். அவர் சொல்லி யிருந்தமாதிரி ஒன்றைமாத்திரம் செய்திருக்கிறார்கள். கிழவரின் நெற்றியில் திருநீறு,

சந்தனைப் பொருட்களை மாத்திரம் பூசலில்லை. கைகளையும் கும்பிட்டாற்போல் கூட்டாக கட்டவில்லை. அதுமாத்திரம் அவனுக்கு மனதிலைவொன்றினை ஏற்படுத்துவதாயிருந்தது.

கூட்டலையில் எல்லோரும் கூடியிருக்கிறார்கள். தான் கடைப்பிடித்த சுயமரியாதைக் கருத்துக்களை மற்றவர்களும் பின்பற்ற வேண்டும் என்றினைத்திருந்தார். அதற்காகப்பல சொல்லடிகளைத் தாங்கி னர். என்னையும் எனது குடும்பத்தையும் மாற்றிய இந்தக் கிழவரால் தன்னுடைய வாரிசுகளைப் பூரணமாக மாற்றியமைக்க முடியவில்லையே என்பதனை நினைத்ததும் சந்தியாவின் கண்களிலிருந்து பொலபொலவென்று நீர் வடிகிறது. உலகத்தின் போக்குகளை எண்ணி மனதுக்குள் சிரித்தவனாக, மீண்டும் கூட்டத்தில் தானும் ஒருவனாக மௌனமாகத்திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் சந்தியாக் கிழவன். *

உங்களுக்குத் தேவையான

அலுமினியம், எனைமல்,
மட்பாண்டப் பொருட்களுக்கும்,
நால் - லேஸ்
மற்றும்
அழகுசாதனப் பொருட்களுக்கும்
நாடுங்கள்

ப வு சீ ஸ்

58, மெயின் வீதி, மட்டக்களப்பு.

தொலைபேசி: 065-2215.

இரு நாவல்கள்

இரு மனப்பதிவு

கிராமியச் சூழலை நிலைக்களானுக்கொண்டு சமத்தில் வெளியான இரு நாவல்களை அடுத்துத்து வாசிக்கநேர்ந்ததில் ஏற்பட்ட மனப்பதிவுகளே இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றன.

‘நான் பிறந்து வளர்ந்த யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தின் நாடித்துடிப்பு மனித உறவுகளைப் பிணைக்கும் பந்தமாகிய சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டம் சங்கள், எண்ணக்கருத்துகளின் உயிர்த்துடிப்பான பேச்சுவழக்கு ஆகியவற்றைக்கன் னிமை கெடாத தூய்மையுடன் வெளிக்கொணரவேண்டுமென்ற பெருவிருப்புடன் அறிவுபூர்வமாக அனுகி, உணர்ச்சிபூர்வமாக வடித்துள்ள’ தென்று ஆசிரியர் புலோவியூர்க. சதாசிவம் அவர்களால் முன்னுரையில் கூறப்பட்ட ‘நான் யம்’ என்ற நாவலும், ‘கனவுகளையும் கற்பனைகளையும் ஆசைகளையும் மனங்களில் நிறைத்து நிற்கும் ஒரு கிராமத்தின் குளத்தேக்கம் இந்நாவல். மடை திறந்ததும் வயல்களுக்குக் குளத்து நீர் விரைவுது போல, மனம் திறந்ததும் கனவுகள்... கற்பனைகள்... ஆசைகள் சமூகக் களத்தில் பொங்குகின்றன. அந்த உணர்வுப் போராட்டங்களை இந்நாவலில் சமூகப் பொலிவுடன் சித்தரித்துள்ளேன்’ என்று ஆசிரியர் செங்கை ஆழியானால் கூறப்பட்ட ‘கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்...’ என்ற நாவலுமே அவ்விரண்டு நாவல்களுமாகும்.

ஒரு சிறுக்கையோ நாவலோ அல்லது எந்தவொரு படைப்பிலக்கியமோ, அது தான் எழுதப்பட்ட பகைப்புலனை எவ்வளவு நுனுக்கமாக, ஆழமாக அதேநேரத்தில் கலைநயத்துடன் வெளிப்படுத்துகிறது என்பதிலேயே அதன் வெற்றியோ இலக்கியத்தரமோ நிர்ணயமாகிறது. அந்தப் பகைப்புலனின் இயல்பான அழகுகள், அவலங்கள், அப்பகுதியின் எண்ணக்கள் என்பன முக்கியமான பங்கை இதில் வகிக்கின்றன.

நா. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னது போல, ‘நான் யமான வழி களில் ஈட்டப் படாத நானையம் நன்மையொது’ என்பது மட்டுமன்றி, ‘ஈட்டுப் பவனுக்கும் அவனது சந்ததிக்கும் தீமையை விளைவிக்கும்’ என்ற உலகந்தமுவிய பொது அறப்போதனையை மையமாக்கொண்டு எழுதப்பட்டதே ‘நான் யம்’ என்ற நாவல். இந்த நாவலினால் சொல்லப்படும் இந்த ‘அறப்போதனைக்கருத்து’, காலங்காலமாக மக்கள்மத்தியில் நமப்பட்டு வருகின்ற ‘தர்மத்தின் வாழ்வுதனைச் சூது கவவும்; தர்மம் மறுபடியும் வெல்லு’ மென்ற பழைய வேதாந்தநோக்கில் நாவலைச் சித்தரிக்க ஆசிரியர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி, ‘குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்படவேண்டும்’ என்ற எண்ணத்தை மேலோங்கச்செய்திருப்பதும்; அதுவே நாவலை அதன் தரத்தினின்றும் கீழே இறக்கிவிடுகின்றதென்பதும் கவனிக்கற பாலது. ஆசிரியர் என்னதான் ‘முறபோக்கு இடதுசாரி’ கருத்துள்ள பாத்திரங்களை உலவிட்டபோதும், அவரது நாவலில் வாழ்வுப் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமான ஆரோக்கியமான சிந்தனையைக் காண்முடியவில்லை. நாவலின் முதல் $\frac{3}{4}$ பங்கும் அதர்மங்கள்பற்றிச் சொல்லப் பட்டால், பின் $\frac{1}{4}$ பங்கும் அவற்றின் சரிவபற்றிச் சொல்லப்படும் பழைய நீதி புராண இதிகாசங்களையே ஞாபகமுட்டி நிற்கிறது. இதன்காரணமாக நாவலின் சம்பவ யதார்த்தப் பண்பு கெட்டு, அது ஒரு இரண்டாம், மூன்றாந்தர நாவலாகத் தள்ளப்படுகின்ற நிலைமைக்கு ஆளாகிறது.

ஆனாலும், யாழ்ப்பாண கிராமிய எண்ணங்கள், சமூகச் சடங்குகள் என்பவற்றை தெரியப்படுத்துவதில்-அவற்றை நாவலோடு சேர்த்து வெளிப்படுத்துவதில் ஆசிரியரின் ஆரவம் தெரிகிறது. அந்தச் சடங்குகளின் இயல்பு, கிராமியத்துக்கேயுரிய பேச்சுவழக்கு, பாத்திரங்களின் எண்ணமாற்றங்கள் போன்றன ஆசிரியரின் கூர்மையான ஆரவத்துடன் அவதானிக்கும் திறனை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிதனைக் கொடுமை, உத்தியோக மாப்பிள்ளை மோகம், பணத்திமிர், எத்திப்பிழைத்தல், அரசியல் போராட்டங்கள் போன்றன கொண்ட சராசரி கிராமமான அரசடி (புற்றலை?) யின் திருவிழாக்கள், சடங்குகள் போன்ற நம்பிக்கைகள், புராணப் படிப்பு போன்ற நிகழ்ச்சிகள்மூலம் கிராமத்தை நமது கண்முன்னே நிறுத்துவதில் ஆசிரியர் வெற்றி கண்டுள்ளார். ஆயினும், ஆசிரியரின் ஆழமற்ற சிந்தனைப்போக்கு நல்லதோரு நாவலை அதன் வெற்றியினின்றும் தள்ளிவிட்டிருக்கிறது. ஆசிரியரின் பார்வையின் ஆழம் அவரது சிந்தனையை தெளிவுபடுத்துமானால் நல்ல நாவல் கீரை இவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாம். ஆசிரியர் தன் இலக்கியப் பயணம்பற்றிய முன்னுரையில், “... அங்கு வாழும் பேச்சஸ்சக்களுக்கான அவலநிலையையும் அதற்குரிய காரணத்தின் ஆணிவேரையும் காணவேண்டும் என்பதே எனது இலக்கியப் பயணத்தின் ‘குறிக்கோள்’ என்று சொல்லிக்கொள்கிறாயினும், இதிலே மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கான ஆணிவேர்பற்றி அவர் எவ்வளவு ‘ஆழமாக’ பார்க்கிறார் என்பது இந்நாவலில் தெளிவாகிறது. அதாவது வெறும் மேலோட்டமான, பிரச்சினைகளின்

— விளம்பியன் —

ஆணிவேர்பற்றிய பிரக்ஞாயற்ற, ‘காலம் வெல்லும்’ நம்பிக்கையோடொத்த சிந்தனையை ஆசிரியர் கொண்டுள்ளார். பாத்திரங்கள் முற்போக்குக் கருத்துக்களைச் சிலவேளை சொன்னாலும், அவை ஒரு தாசிரியனின் சிந்தனை அல்ல. அது அந்தந்தப் பாத்திரங்களின் தகுதிக்கேற்ற சிந்தனை. ஆனால் நாவலின் முழுமையே ஆசிரியனின் சிந்தனையைக் காட்டும். பிரச்சினைகளை மட்டும் புலப்படுத்தி வாசகனை சிந்திக்கவைக்கத் தூண்டு கின்ற படைப்புக்களைவிடவும் அவனை முற்றிலும் மாருன ஒரு தீர்வுக்குள்ளாக்கும் சிந்தனையை ஊட்டும் கருத்தைத் தெளிவிப்பது எந்தவிதத் திலும் ஆழந்த சமூகப் பிரக்ஞாயை அல்லது பொறுப்புணர்வைக் காட்டாது; மாருக, அது ஒரு தேக்க நிலையையே உருவாக்கும் என்பது உண்மை.

அடுத்தது, செங்கை ஆழி யானி ஸ், “கனவுகள் . . . கற்பனைகள் . . . ஆசைகள்.”

புதிதாக வெளிவந்துள்ள இந்நாவல் ‘மழை நின்ற குளம்’ என்ற ஒரு கிராமத்தை கண்முன்னே விரிக்கின்றது. அந்தக் கிராமத்துச் சனங்களின் கதை என்பதைவிட, கிராமத்து மூன்று குடும்பங்களின் காதல் கதை என்பதே பொருந்தும். எளிமையான, நகரத்துப் பாதிப்பு அதிகமாக ஏற்பட்டுவிடாத, வாழ்வின் சமைகளால் அவ்வளவாகப் பாதிக்கப் படாத நடுத்தரக் குடும்பங்களின் ஆற்றேட்டமான வாழ்வில் நடக்கின்ற சிறிய சிறிய பூசல்கள்தான் இந்த நாவல். ஒழுங்காக ஒரு நேரமையான ‘தலைவரால்’ நிர்வகிக்கப் பட்டுவரும் ஒரு கிராமத்தில் வெளியிலிருந்து வரும் ஒரு குடிகார இளைஞர் நாவலின் இறுதியில் வரும் ஒரு சண்டையைத்தவிர, சமூகப் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளினால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் என்று சொல்ல அங்கு எதுவும் நடைபெறவில்லை! ஒரு பெண், தன் காதலன் இன்னொருத்தியுடன் உறவு கொள்வதினை நேரடியாகக் காணும்போது, வெட்கி, விரக்தியுற்றவளாகி அவனை வெறுப்பதும்; பின் அவன் பலமுறை வற்புறுத்தி மன்னிப்புக்கேட்டும் மன்னிக்காததும்; கடைசியில் அவன் அடித்துநொருக்கப்பட்டபோது மனம்மாறுவதும் போன்ற சாதாரண காதல் கதையேதான் இது. வெறும் கதைக்காக எழுதப்பட்ட கதையே அன்றி, காட்டாறு. பிரளயம், இரவின் முடிவு போன்ற கதை களைப் படைத்த ஒரு செங்கையாழியானால் ஒரு பிரச்சினையின் தாக்கத்தால் எழுதப்பட்ட கதை அல்ல. ஆனால் அவருக்கேயிரு அழகிய நடையும் கிராமத்தைக் கண்முன்னே நிறுத்தி விடுகின்ற வர்ணனையும், பாத்திர வார்ப்புக் களும் இங்கேயும் பளிச்சிடுகின்றன. மற்றப் படி இந்த நாவலில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. ஆயிரத்துடன் ஒன்றாக, பட்டியலில் இடம் பெற்றுவிட்டுப் போகின்ற ஒரு நாவல் என்றே சொல்லவேண்டும்.

‘ஆகக் இலக்கியம் சமுதாயப் பொறுப்புடன் படைக்கப்படவேண்டும். அண்மைக் காலத் தமிழ் நாவல்களும் சரி, சிறுகதை களும்சரி சமுதாயப் பொறுப்பென்ற அம்சத்தைக் கைவிடுள்ளன’ என்ற ஆசிரியரின் கூற்றை, இந்த நாவலே சரியென்று நிறுபிக்க உதாரணமாக இருக்கிறது என்று நான் கூறவில்லையானாலும், மேலோட்டமான வெறும் கதைக்காக கதை படைக்கின்ற - அதில் என்ன தான் ‘கலை நயம்’ இருந்தபோதும் - அதை ஒரு சமுதாயப் பொறுப்புணர்வுகொண்ட-

செயலாக எப்படி ஏற்றுக்கொள்வதாம்? வெறுமனே பாவியல் உணர்வுகளைத் தூண்டும் விடயங்கள்மட்டுமல்ல, மேலோட்ட ரசனைக்கான வெறும் ‘கற்பணைக் கடைகளும்’ கூட இரண்டாம் மூன்றாந்தரமானவையாக வாசகனின் சிந்தனையைத் தேக்குகின்றவையாகவே அமைகின்றன. எரியும் பிரத்சினைகள் எத்தனையோ இருக்கும்போது, ஒரு அமைதியான (?) கிராமத்து நடுத்தர - தன்னளவில் நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்கின்ற மக்களைப்பற்றிய நாவலுக்கும் மக்கள் - சமூகம் என்ற பிரக்ஞை கொண்ட இலக்கியப் படைப்புக்களைப்படைத்த செங்கையாழியானுக்கும் உள்ள தொடர்பு சிந்திக்கவேண்டியதுதான்!

இந்த நாவல் யதார்த்தப்பண்பு அற்ற ஒரு கற்பணைச் சேர்க்கை என்று நான் சொல்ல வரவில்லை; ஆனால் இதை எழுத ஒரு செங்கையாழியான் வேண்டாமே; ஈழத்தில் இந்த வகை எழுத்தாளர்களுக்கு ஒன்றும் பஞ்சமில்லையே . . .

‘தான் வாழும் சமூகத்தின்’ தாக்கம் எழுத்தாளன் எனகிற சிருஷ்டியாளனைப் பாதிக்கின்றதால், அதனை அவன் பாதிக்க விழையும்போதே ஒரு சிருஷ்டி உருவாகிறது. நல்ல கடைகளோ நாவல்களோ தயாரிக்கப்படுவதில்லை. அவை பிரசவிக்கப்படுகின்றன. ஒரு குழந்தையைப் பிரசவிக்க ஒரு தாய்படுகின்ற பிரசவ அவஸ்தைகளை அனுபவித்துத் தான் ஒரு நல்ல கலைச்சிருஷ்டி பிரசவிக்கப்பட முடியும். எனவே, எந்தவொரு படைப்பும் அல்லது பிரசவிப்பும் - பாதிப்பினால் எழுத போது - ‘வெறும் தயாரிப்பாக’ வெளிவரும் போது - அது நல்ல கலைச்சிருஷ்டியாகவோ, பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதாகவோ அமைந்து விடுவதில்லை; அமைந்துவிடவும் முடியாது. அதனால் சமுதாயம் பொறுப்பு அற்றதாகவும் கூட மாற்றிவிடுகிறது. இதனைப் படைப்பாளி கள் மனதில்கொள்வார்களா?

ஆசிரியர் : மாணிக்கத்துக்கும் ரத்தினத்திற்கு மூன்ஸ வெறுபாடென்ன?

மாணவர் : மாணிக்கம் பொய் புரட்டில் மன்னன். ரத்தினம் பாவம், பச்சத்தன்னீப் பாவி சார்.

ஆசிரியர் : ....? ....?

— க. மயில்வாகனம் - பதுகௌ.

அபாயம் வருகிறது பராக்! பராக்!!

● கோகிலா மகேந்திரன்

கண்டாவின் மேற்குப் பகுதியில் வாழுகிற ‘ஹி’ என்ற பெயருடைய ஒரு பெண்மணி, தனது வாழ்நாளில் ‘நோ’ என்பதையோ ‘வளி’ என்பதையோ ஒரு போதும் உணர்ந்ததில்லை. காதினால் கேட்க முடியாமலும், கண்ணினால் பார்க்க முடியாமலும் சிலர் பிறப்பதைப் போலவே, நோவை உணரமுடியாமலும் வேறு சிலர் இவ்வுலகில் பிறக்கிறார்கள்.

நீங்கள் உங்கள் வாழ்நாளில் அனுபவித்த தாங்க முடியாத வேதனை களை நினைத்துக் கொள்கிறபோது, சிலவேளை அந்த ஹசியிடம் நீங்கள் பொறுமையடையக் கூடும். ஆனால் அந்தப் பெண்மணியைப் பற்றி முற்றும் அறிந்தால், அவளிடம் பொறுமை கொள்வதற்குப் பதிலாக நீங்கள் அநுதாபம் காட்டுவீர்கள்; பரிதாபப்படுவீர்கள்; அவளுக்கு உதவி செய்ய முடியாதா என ஏங்குவீர்கள்.

அவளது உடல் நிறையைத் தழும்புகளும் எரிகாயங்களும் காணப்படுகின்றன. அவள் தனது கண்ணினால் பார்க்க முடியாத உடலின் பின்புறம் நெருப்பிலே எரிந்தால் கூட, தசை எரி வதால் உண்டாகும் மனம் மூக்கை அடைந்த பின்னரே அதனை உணர்ந்து கொள்ளும் பரிதாபநிலை அவளுக்கு இருக்கிறது.

எமது உடலில் தொற்றுக்கள் ஏற்படும் போது சாதாரணமாக அதன் அறிகுறிகளாகிய தலையிடி போன்றவை எம்மைத் தொடக்கத்திலேயே வைத்தியரிடம் இட்டுச் செல்வதால், நாம் இந்தத் தொற்றுக்களால் அதிக அளவில் பாதிக்கப் படுவதில்லை. ஆனால் நோவினால் ஏற்படும் பாதுகாப்பு அறிவுறுத்தல் கிடைக்காத இப்பெண்மணி கடுமையான தொற்று நோய் களினால் அடிக்கடி பாதிக்கப்படுகின்றார்.

தோவில் ஒரு காயம் ஏற்பட்ட இடத்தில் ‘நோ’ உண்டாகும் போது அதன் விளைவாக எமது உடலின் உள்ளேயும் சில மாற்றங்கள் நடைபெறுகின்றன. தோல், உணவுக் கால்

வாய்த் தொகுதி போன்ற இடங்களில் சாதாரணமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் குருதியின் ஒரு பகுதி மூலை, நுரையீரல், தசைகள் போன்ற இடங்களுக்கு வழிமாற்றி அனுப்பப்படுகிறது. இதயம் வேகமாகத் துடிக்க ஆரம்பிப்பதுடன், குருதி அமுக்கமும் உயருகிறது. இவை எல்லாம் நோவை உண்டாக்கிய காரணிக்கு எதிராக - எடுக்கப்படவிருக்கும் நடவடிக்கைகளுக்கான முன் ஆயத்தங்களாகும். தான் சேர்த்து வைத்திருந்த கிளைக் கோசனின் ஒரு பகுதியை ஈரல் குருக்கோசாக மாற்றிக் குருதி அருவியினுள் பாய்ச்சிகிறது. இது பின்னர் குருதியினால் தேவைப்படும் இடத்தில் உள்ள தசைகளுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது.

காயம் கண்கள் பார்க்கக் கூடிய இடத்தில் இருக்குமாயின், கண்ணீரும் மூக்கு நீரும் வழிந்தோடித் தீமை உண்டாக்கிய பதார்த்தத்தைக் கழுவி அகற்றுவதற்கான எத்தனம் நடக்கிறது. குருதி மிக விரைவில் உறைதற்குத் தேவையான இரசாயன மாற்றங்கள் குருதியினுள் நடைபெறுகின்றன.

இந்த ‘நோ’ ஒரு உள்ளநுறப்பில் இருந்து ஏற்பட்டதாயின் குருதி அமுக்கம் குறைந்து, தலைச்சுற்று போன்ற உணர்வுகள் ஏற்பட்டு எம்மைப் படுக்கத் தூண்டும் நிகழ்வுகள் நடைபெறுகின்றன.

பார்த்தல், கேட்டல், சுவைத்தல், மணத்தல் என்பவற்றைப் போலவே நோவும் ஒரு வகைப் புலனுணர்வாகும். நோவுக்கு, உணர்ச்சியுடைய ‘நோ வாங்கி’ அங்கங்கள் தேர்வின் அடியிலும் ஏனைய பல உறுப்புகளிலும் பரவிக் காணப்படுகின்றன. இந்தச் சயாதீன் நரம்பு முளைகள் தூண்டப்படும்போது ‘நோ’ உணர்ப்படுகிறது. உண்டாகும் நோவின் வலிமை எவ்வளவு இழையம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதில் தங்கியிராமல் காயம் ஏற்படும் வேகத்தில் தங்கியிருக்கக் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, 112° ப வெப்பநிலையில் உள்ள சுடுநீரில் உங்கள் கையைத் தொடர்ந்து ஆறுமணி நேரம் வைத்திருந்தால், முடிவில் உங்கள் கை அவிக்கப்பட்டது போல் காயப்படுத்தப்பட்டிருப்பினும், அந் நேரத்தில் நீங்கள் உணர்ந்த ‘நோ’ அவ்வளவு அதிகமாக இருக்காது. இதற்கு மாருக உருகும் நிலையில் உள்ள இரும்புத் துண்டொன்றை ஒரு செக்கனுக்கும் குறைவான நேரத்திற்கு நீங்கள் தொட்டால், தாங்க முடியாத சித்திரவதை போன்ற

நோவை நீங்கள் உணர்ந்தாலும், தோலில் சில வேளை எந்த விதமான காயமும் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆகவே இழையம் எவ்வளவு வேகமாக அழிக்கப்படுகிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் ஒரு வேகமாணியாகவே ‘நோ’ என்ற புலன் இயங்குகிறது.

இந்த நோ வாங்கி அங்கங்கள் உடல் முழுவதும் ஒரே மாதிரிப் பரவப்படவில்லை. அதிக அளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கத் தேவையில்லாத சிறு காயங்கள் ஏராளமாக ஏற்படுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் உள்ள உள்ளங்கை, உள்ளங்கால் போன்ற இடங்களில் இவை மிகக் குறைந்த அளவில் காணப்படுகின்றன. கழுத் திலும், இனப்பெருக்க உறுப்புகளிலும் காயம் ஏற்படின் பேராபத்து விளையுமாதவின் இந்த இடங்களில் இவை மேற்பரப்புக்கு அருகிலும் அதிக அளவிலும் காணப்படுகின்றன; மூளை விசேடமாக மண்ணை ஒட்டினால் பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பதால் அதன் நரை நிறப் பொருளில் நோ வாங்கி அங்கங்கள் முற்றுக் கூல்லாதிருக்கின்றன. ஆனால் மூளைக்குக் குருதி கொண்டு வரும் நாடிகளில் இவை அதிகம் காணப்படுகின்றன. ஆகவே தலையிடி என நாம் உணருவது உண்மையில் மூளையில் ஏற்படும் வளியல்ல அது மூளைக்கு வரும் குருதிக் குழாய்களில் உணரப்படும் வலியேயாகும்.

நாங்கள் உணரும் நோவை மூன்று வகைகள் அடக்கலாம். உடலில் ஒரு வெட்டுக்காயம். அல்லது எரிகாயம் ஏற்பட்ட உடனே நாம் அனுபவிப்பது ஒருவகைக் ‘குத்தும் நோ’ ஆகும். இது மிகக் கூர்மையாக இருப்பதுடன் கர்யம் ஏற்பட்ட இடத்தையும் திட்டவட்டமாகக் காட்டும். ஒரு சில விநாடிகளின் பின்நாம் ஒருவகை ‘எரிவு நோ’வை அனுபவிப்போம். இது அதிக நேரம் நீடிப்பதாயும் கூடிய பரப்பில் தாக்குவதாயும், கூர்மை குறைந்ததாயும் இருக்கும். மூன்று வது ‘இடிப்பதுபோன்ற நோ’ ஆகும் இது உள்ளநுறப்புக்களில் காணப்படும் நரம்பு மூளைகளில் இருந்து அதிகமாக உருவாகும்.

எமது வாழ்க்கையில் நாம் அனுபவிக்கும் ‘நோ’ அதிகமாகக் காயத்தில் இருந்து உண்மையில் உண்டாகும் நோவை விட மிக அதிகமாய் இருப்பதற்கு அத்துடன் கவலை, பயம் போன்ற மன எழுச்சிகளும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதே காரணமாகும்.

அறிவியல்

சில மனி தர்கள் வேறு சிலரைவிட நோவுக்கு அதிக உணர்ச்சி உடையவர்களாய்க் காணப்படுகிறார்கள் என நாம் கருதுவது தவருனது என ஆராய்ச்சி முடிவுகள் தெரிவிக்கின்றன. எல்லா மக்களும் கிட்டத்தட்ட ஒரே அளவாகவே நோவை உணருகிறார்கள் என்றும் சிலர் அதைப்பற்றி அதிகமாக அலட்டிக் கொள்கிறார்கள் என்றும் தெரிகிறது. நோவின் வலிமையைத் ‘தொல்’ என்ற அலுகுகளில் அனந்து தெரிவிக்கக் கூடிய ‘தொலோவிமானி’ எனப்படும் ஒரு உபகரணத்தை விஞ்ஞானிகள் அமைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு மெல்லிய ஊசிக் குக்கு அண்ணளவாக அரை தொல் நோவைத் தரும். ஒரு சாதாரண தலையிடி இரண்டு அல்லது மூன்று தொல் அளவு வலியுடைய தாகலாம். சில பிரசவ வேதனைகள் பத்தரை தொல் அளவிற்கு அதிகமான வலியைத் தருகின்றன. நோவை உருவாக்கும் காரணி தொடர்ந்து அதிகரித்த போதிலும் ‘பத்தரை தொல்’ என்ற அளவு, நோவுக்கு ஒரு உச்ச எல்லையாகத் தொழிற்பட்டு, அதற்கு மேல் ‘நோ’ ஏரூமல் இயற்கையாகப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுகிறது. சில மனிதர்கள் ஒரு தொல் நோவுக்கே பிரமாதமாக அவற்கூட்டிக்கூடும் அதே வேலையில் வேறு சிலரோ இதய நோய் போன்றவற்றில் எட்டு தொல் அளவு நோ இருந்த போதிலும் அதைப்பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாதிருக்கிறார்கள். ஒரே தனி நபரும் கூட வெவ்வேறு நேரங்களிலும் வெவ்வேறு மனோ நிலைகளிலும் நோவுக்கு வெவ்வேறு விதமாக நடந்து கொள்ளக் கூடும்.

இந்த ‘நோவை’ அபாயம் வருவதற்கான ஒரு அறிவுறுத்தலாக நாம் குறிப்பிட்ட போதிலும், அறிவுறுத்தல் தேவைப்படும் காலத்திற்குப் பின்னரும் அதிக நாட்கள் இது, நீடித்திருக்கும் போது, சந்தோஷமும் அமைதியும் நிறைந்த ஒரு மனிதனைக்கூட இந்த வேதனை விரைவில் கோபம் கொள்ளும் ஒரு விலங்காகவோ அல்லது கவலையும் விரக்தியும் கொண்ட ஒரு நடைப்பினமாகவோ மாற்றிவிடுகிறது.

நோவின் வலிமையைக் குறைப்பதில் கவனக் கலைப்பான்கள் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. வேலையில் ஆழ்ந்துபோதல் ஒரு முக்கியக் வனக் கலைப்பான் என நம்பப்படுகிறது. வேலைத்தலத்தில் அவ்வளவு பெரிதாகத் தோன்றுத் தலையிடியும் இடுப்பு வலியும் வீட்டில் ஒய்வாக இருக்கும்போது பெருந் தொல்லைத்தருவதை நம்மில் பலரும் அனுபவித்திருப்பதாக இருக்கிறது.

போம். இதே போல் வாசித்தல், டெலிவிசன் பார்த்தல், ரேடியோ கேட்டல் போன்றவற்றினால் நோவை ஓரளவு குறைக்க முடியும்.

அஸ்பிரின் போன்ற எளிய ‘நோ அகற்றி கள்’ நோ உண்டாவதற்குத் தேவையான தூண்டலின் அளவை அதிகரிப்பதன் மூலம் தமது தொழிற்பாட்டை நிகழ்த்துகின்றன. இரண்டு தொல் நோவுடைய தலையிடி ஒரு அஸ்பிரின் மாத்திரையினால் இல்லாமற் போகு மாயின், அது நாலு தொல் நோவை இரண்டு தொல் ஆகக் குறைக்குமெனக் கருதுவது தவறாகும். அதேபோல் இரண்டு அஸ்பிரின் நாலு தொல் நோவை இல்லாமலாக்கும் எனக் கருதுவதும் தவறாகும். பொதுவாக அஸ்பிரின் நாலு தொல் நோவை எந்தவிதமான தாக்கத்தினையும் ஏற்படுத்தாது.

‘நோ அகற்றி’ மாத்திரைகளின் தொழிற்பாட்டில் எமது நம்பிக்கையே பெரும் பங்கு வகிக்கிறது “இந்த மாத்திரை என்று நோவைக்கு ணப்படுத்தும்”, என நோயாளி முற்றுக நம்பும்போது அந்த நம்பிக்கையே அரைவாசி நோவைக் குணப்படுத்தி விடுவதை மருத்துவர்கள் போலி அஸ்பிரின் மாத்திரைகள் மூலம் நிருபித்திருக்கிறார்கள்.

வேறு எந்த முறையிலும் குணப்படுத்த முடியாத, தாங்க முடியாத நோவைக் குணப்படுத்தும் இறுதி முயற்சியாக நரம்புகளை வெட்டிவிடும் சத்திர சிகிச்சை வைத்தியர்களால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட நரம்பை விரைக்கச் செய்து நோயாளி நோவை உணராதிருந்தாராயின், பின்னர் அந்த நரம்பு அகற்றப்படும்.

ஆனால் பொதுவாக இந்த ‘நோ’ எமக்கு அபாயம் வருவதை அறிவிக்கும் ஒரு புலனே என்பதை நாம் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டால் அதனை ஒரு சின்னச் சிரிப்புடன் பொறுத்துக் கொள்ளும் திறமை எம்மிடம் வந்துவிடும்.

ஆதாரம் :- ருத் எட்வேட் பிரேச்சர்.

ஆசிரியர் : எள்ளிலிருந்து எண்ணை வடிக்க ஸாம். நெல் லி லி ருந்து எண்ண செய்யலாம்?

மாணவன் : உமி எடுக்கலாம் சேர்.

— க. மயில்வாகனம் - பதுளை.

தாரகை

கோ பு ரி

தீபம்

செல்வி பரமா சண்முகம்

1

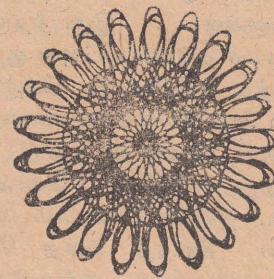
வா ஞே வி யில் காலைச் செய்தியறிக்கை முடியும்வரை காத் திருந்து கேட்டுவிட்டு, குளிப்பதற்காக கிணற்றியை நோக்கி நடக்கிறேன்.

நடையில் வழுமையான அவசரம். அந்த அவசரத் தோடு பல் விளக்கி, கிணற்று நீரை வாரி உடலில் கொட்டிக் கொண்டிருக்கையில் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து எழுந்த கூச்சல் கவனத்தை ஈர்க்கிறது.

செவி ப்பு லைக் கூர்மையாககிக்கொள்கிறேன். பூரணங்கி கிழவியும் அவளது பேதத்திருப்பும் தங்களுக்குள் ஏதோ வாக்கு வாதப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது புரிகிறது.

எழுபதுக்கும் இருபதுக்கு மிடையில். காரசாரமான சண்டை. முடிவில், எழுபது தோற்றுப்போய்-தன் தோல் விக்கு அடையாளமாக அழுது தீர்க்க, அந்த அழுகையைக் கண்டும் இரங்காத இருபது மேலும் வார்த்தைகளால் எழுபதை வதைக்க, இடையில் குறுக்கிட்ட ஜம்பது, மகளான இருபதை வைது, அன்னையான எழுபதைத் தேற்ற,

சிறுகதை

அந்தத் தேறுதல்களால் சமாதானமடையாத எழுபது வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பிப் போவது தெரிகிறது.

குளிப்பை முடித்துக் கொண்டு ஹோலுக்கு வருகிறேன். அங்கே நிலத்தில் குந்தியிருந்து அழுதுகொண்டிருக்கிறோள் பூரணிக் கிழவி.

எதிரே என் மனைவி பரிதாபத் துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, தன் கண்ணீர்க் கதையைச் சொல்லி அழுதுகொண்டிருந்த கிழவி என்னைக் கண்டதும் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்கிறோள்.

“என்ன ஆச்சி... விடிய வெள்ளனயில் பேதத்தியோட என்ன சண்டை...? அயல்ட்டை பூரா புதினம் பார்க்குது...”

மெல்ல விசாரிக்கிறேன்.

“அதேநடா தம்பி கேட்கிறோ...? அந்த அறுவாள் மட்டுமெரியர்த இல்லாம என்ன கதை கதைக்கிறார்கள்? .. சீக் எத்தின சாமத்துக்குத்தான் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்க்கிறது...?”

“அப்பிடி பெரிசா என்ன கதைச்சவள்?”

“என்ன கதைச்சவளோ? அத எப்பிடி எண்ட நாக்கால சொல்லுற...? பாடையில போவாள்... என்ற வயசுக் குக்கூட ஒரு மரியாத தராம்.. கிழ்ட்டுச்சனியன் எண்டு திட்டு ஒருள். பெத்தவள் அத புதினம் பாத்திட்டு பேசாம் நிக்கிறோள். கண்டிச்சு ஒரு வார்த்த சொல்லக்கூடாது...?”

“விசயத்த கொஞ்சம் கெதியா சொல்லு ஆச்சி. நான் வேலைக்குப் போகணும். நேரம் போகுது” பேசிக் கொண்டே உடைகளொமாட்டிக் கொள்கிறேன்.

“வெள்ளன விடிஞ்சதும் விடியாததுமா ஒரு நூறு ரூபா காசு தரச் சொல்லிக் கேட்டாள். திட்டெந்து கேட்டா நானெங்க போறது? அவரோட பெங்சன் காசு வரவும் இன்னும் பத்து நாள் கெடக்கு. அதுதான் இல்ல எண்டு சொன்னன். அத அவள் நம்பல்ல...”

“ஒருத்தருக்கும் அஞ்ச சதம் பிச்காம புதையலுக்கா காச சேக்கிறோ?” எண்டு கேட்டிட்டாள்டா தம்பி... “ஓமடி புதையலுக்குத்தான் சேக்கிறன். இக்கணம் நாளைக்கு நான் செத்துப்போயிட்டா இழுத்துப் புதைக்கிறது குத்துக்கு காச வேணுமா? அனைதைப் பின்மா ஆரும் இழுத்துப் புதைக்கவிட்டா உங்களுக்குத் தானே இழுக்கு” எண்டன்...

சள்ளென்டு கோபம் வந்திட்டு அவருக்கு... இருபத்தஞ்சு வரிசமர் தங்கட வீட்டில் குந்தி ஶிருந்து ஓசிச்சோறு தின்னுற னும். அதுக்கெல்லாம் கணக்குப் பாத்து காசைத் தந்திட்டு செத்துத்துலென்னு சொல்லு ரூள். இப்பிடியெல்லாம் உசி ரோட் கிட்டந்து கதை கேக் கணும்னுதானே என்னமோ, என்ற சீமான் என்னைத் தனிய விட்டிட்டு போயிட்டார்."

ஓப்பாவிவைத்து அழுது தீர்க்கிறார் கிழவி.

"இதேன் ஆச்சி அழு நீங்க? அவள் சின்னப்பிள்ளை. தெரியாத்தனமா ஏதோ சொல்லிட்டாள் எண்டா அதுப் போய் பெசிசுபடுத்திக் கிறதா?"

"அவளாடா மனே சின்னப்புள்ள? அவளினர் வயசில நான் நாலு புள்ளைகள் பெத் துப் போட்டன். இருபது வயசு ஒரு சின்ன வயசா? ஏதோ என்ற கஸ்ட காலம்... ஆச அருமையா பெத் து வளர்த்த ஒரேயொரு மகன அநியாயமா பறிகுடுத்திட்டன். நாசமாப்போன அந்தக் கார்க்காரன் என்ற புள்ளைக்கு எமன வந்திட்டான்... இப்ப என்ற மகனமட்டும் உசிரோட இருந்தா இப்பிடியெல்லாம் தத கேக்க விடுவானு? மகா ராணியா உக்காரவச்ச சோறு போடுவானே!"

நான் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறேன். நேரம் - ஏழு மணி. அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டு, ஏழேகால் மணி பஸ்ஸை பிடிக்காவிட்டால், ஓபிஸிற்கு நேரத்திற்கு போக முடியாது. என் அவசரத்தைப் புரிந்துகொள்ளாத கிழவி, தன்

பாட்டில் புலம்பலைத் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறார்.

"ஆச்சி! எனக்கு நேரம் போச்சது. சாப்பிட்டிட்டு கெதியில் வேலைக்கு ஓடனும். பின்னேரம் வந்து ஆறுதலா உன்ற கதையக் கேக்கிறன். இப்ப அழுதுகொண்டிராம எழும்பி கையக் காலக் கழுவி விட்டு சாப்பிட வா."

"நீ சாப்பிட்டிட்டு போ மனே. இந்தக் கட்டடைக்கு இனியும் என்ன த்துக்குச் சாப்பாடு? காடு வா வா என்குது. வீடு! போ போ என்குது."

நான் கண் ஜாடையால் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு குசினிக்குள் போகிறேன்.

"ஆச்சியைச் சமாதானப் படுத்தி, சாப்பாடு குடுத்திடு. பாவம் வெறும் வயிற்றேடு அழுதுகொண்டு கிடக்கு", என்று சொல்கிறேன். அவள் தலையை அசைத்து, சம்மதம் தெரிவிக்கிறார்.

பணம்

ஏழைத் தொழிலாளியின் பசிப்பிணி போக்கும் பரம்பொருள்!

நடுத்தர வர்க்கத்தின் வாழ்க்கை வண்டியை ஓட்டும் சாரதி!

தனவந்தர்க்கோ - போவி வேஷங்களையும் பசப்பு நாடகங்களையும் பரதேசிக் கோலங்களையும் மூடி மறைக்கும் புதுப் போர்வை!

— வேலைண்ணு

க. கருணாநிதி.

நான்கு இடியப்பங்களையும் நாலே நிமிடங்களில் சாப்பிட்டு முடித்து, ஓட்டமும் நடையுமாக பஸ் நிலையத்திற்கு விரைகிறேன்.

எனது அதிர் ஸ்ட மோ என்னமோ - பஸ் எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒடிப் போய் ஏறிக்கொள்கிறேன்.

காலியாக இருந்த ஒரு இருக்கையில் உடலை இருத்திக் கொண்டபின்னர், மனம் தன் பாட்டில் அலைய ஆரம்பித்து விடுகிறது.

சற்று முன்னர் ஓப்பாரி வைத்து அழுதுகொண்டிருந்த பூரணிக் கிழவி என் நினை வினை ஆக்கிரமித்துக்கொள்கிறேன்.

என் சிறு வயது முதற் கொண்டே கிழவியை எனக்கு நன்கு பரிச்சயமுண்டு. எங்கள் வீட்டிற்கு அடுத்தாற்போல வலது கைப்பக்கம் இருக்கும் ஒடு வேய்ந்த பழங்காலத்து வீடு அவருக்குரியது.

சற்று வசதி யான வாழ்க்கை. கணவருக்கு உபாத் தியாயர் உத்தியோகம். நான்கு பெண் பிள்ளைகள். ஒரு பையன். அதனால் பெடியன் குடும்பத் தின் செல்லப்பிள்ளை. பதி ணெட்டு வயதில் விபத்தொன்றில் சிக்கி உயிரை இழக்கும் வரை ராஜ போக ததை அனுபவி த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் இறப்பதற்கு ஒரு மாதம் முன்னதாக பெற்ற வனும் போய்விட்டான்.

ஆண்துணையிழந்து நான்கு பெண்களையும் வைத்துக் கொண்டு கிழவி ரொம்பவும் கஸ்டப்பட்டாள்.

புருஷன் உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்தில் சேர்த்து

தாரகை

வைத்திருந்த சொத்துப்பத்துக் கள் - காணி பூமிகள் - நகை நட்டுக்கள் - இவற்றின் பெரும் பகுதியை சீதனமாக அள்ளிக் கொடுத்து, முத்த மூன்று பெண்களையும் நல்ல இடத்தில் வாழவைத்தாள்.

புருஷன் அரச உத்தி யோகம் பார்த்ததால் இறந்த பிறகு சகாயப்பணம் கிடைத்தது. அதை வைத்துக்கொண்டு காலத்தைக் கடத்தினாள்.

தன் கணவன் ஆசைப் பட்டதுபோல, கடைசிப் பெண் ராணியைப் படிப்பிக்க விரும்பி னாள். செலவைப் பொருட் படுத்தாது டுவன் பள்ளிக் கூடத்திற்கு அனுப்பினாள்.

அவனும் ஒழுங்காகத்தான் படித்தாள். ஆனால் எப்படியோ காதல் வலையில் வீழ்ந்து விட்டாள். அது படிப்பிற்கு முற்றுப்பள்ளிவைத்து, குடும்ப பந்தத்தில் இறக்கிவிட்டது.

தன்னிடம் ஏஞ்சியிருந்த ஒரே வீட்டையும் நகைகளையும், ரொக்கப் பணமாக சில நாறு ரூபாய்களையும் சீதன மாகக் கொடுத்து, மிகவும் எளிமையானவித்தில், மகள் விரும்பியவனையே மனம் செய்துவைத்தாள். அது அவளைப் பொறுத்தவரை மனதை நெருடிக்கொண்டேயிருந்தது.

முத்த மகள்மார் மூவரும் அதே ஊரில் பணக்காரர் களாக வாழ்வு நடத்த, இளையவள் மட்டும் ஒரு ஏழைக்கு மாஸ்தாவை மணந்து கொண்டு எளிய வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு தானே காரணமாகிவிட்டதாக ஒரு எண்ண த்தைத் ததன்னுள்ளே வளர்த்துக்கொண்டுவிட்டாள்.

அதனால் அவளுக்கு இளைய மகள்மீது இனம்புரியாத ஒரு கணிவு.

முத்த மகள்மார் மூவரும் தங்களுடன் வந்திருக்கும்படி தாயை வற்புறுத்தி அழைத்த போதும் அவள் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர்களுக்கு ஏதாவது சாக்குப்போக்குச் சொல்லிவிட்டு கடைசி மகள் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டாள்.

புருஷனின் பென்சன் பணமாகக் கிடைக்கும் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு இளைய மகளுக்கு முடிந்தவரை உதவ வாள். தவிர எப்போதாவது, தன் பேரப்பிள்ளைகளுக்கு ஆசைப்பட்டு ஏதாவது உடுப்புக்கள் வாங்கிக்கொடுப்பாள்.

என்றாலும் அவளது பேத்திருப்பியைப் பொறுத்தவரை அவள்மீது பெசிய மனக்குறை உண்டு. பல சமயங்களில் அந்த மனக்குறை முனுமுனுப்புக்களாக வெளிவரும். பொது வாக அந்த முனுமுனுப்புக்களைச் செவிமடுத்தும், காதில் வாங்கிக்கொள்ளாதது போல தன்பாட்டில் ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டிருப்பாள் கிழவி.

கிழவிக்கு வயது அதிகமே யொழிய, செயலில் தனர்ச்சியினைக் காணமுடியாது. சமையல் வேலைகளையெல்லாம் தன்பாட்டில் இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டு செய்வாள். வீடு வாசல் பெருக்குவாரன். காய்கறித் தோட்டம் செய்து, வேலைத் தவறாது அதற்கு நீர் பாய்ச்சுவாள்.

அவளிடம் உள்ள ஒரே யொரு குறை சாராய ஆசைதான். எப்போதாவது சாராயம் குடிக்கும் ஆசை வந்து

மௌனம்

ஜில்லென வீசும்
தென்றல் மெதுவாய்
உரசிச் செல்லும்!
மாலைப் பறவைகளின்
ஆரவாரம் -
மனதை லேசாய்
அசைத்துப் பார்க்கும்.
கதிரவன்
மறைந்ததுகூட -
மறைந்த பின்பே
மின் விளக்கால்
உணரப்படும்!
அன்பே -
இம் மோனநிலை
ஏன் என்பது
உங்குத் தெரியாதா?
மெதுவாய் -
உன் அதரங்கள்
அசைத்து -
எனை திட்டினால்
குறைந்தா போய்விடும்...?
- தமிழ்ப்பிரியன்.

விட்டால் முத்த மகள்மாரின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுப் போவாள்.

அவர்கள், இவள் திருப்திப் படும்வகையில் சாராயமும் சோறும் கொடுப்பார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டு மாலையாவதற்குள் இளைய மகளின் வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்து விடுவாள்.

போதாததற்கு இளைய மகளின் புருசனும் ஒரு பெரிய குடிகாரன். தனக்காக வாங்கி வரும் சாராயத்தில் கொஞ்சத்தை கிளாசில் ஊற்றி எப்போதாவது கிழவிக்கும் கொடுப்பாள்.

அவனும் மறுக்காமல் வாங்கிக் குடிப்பாள். ஆனால்

அன்றிரவு சுயநினைவில் இருக்க மாட்டாள். இதயத்தின் அடித் தளத்தில் முடங்கிப்போன கவலைகள் - தன் இழப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் நினைத்துக் கொண்டு ஒப்பாரிவைப்பாள்.

இறந்துபோன தன் கண வளையும், ஒரே மகனையும் நினைத்து அரற்றுவாள். அவர் கவரில்லாமல் தன் வாழ்வு வரண்டு போய்விட்டதாகச் சொல்லி, இரு கைகளாலும் மார்பில் பலமாக ஒங்கி அறைந்துகொள்வாள். வெறி தணியும்வரை சூழலைப்பற்றிய சிந்தனை எதுவுமே அவள் நினைவிலிருக்காது.

ஆரம்பத்தில் கிழவியின் ஹப்பாரிக்குப் பயந்து, யாருமே சாராயத்தை அவள் கண்ணில் காட்டுவதில்லை. ஆனால் சாராயம் தொண்டைக்குழியுள் இறங்காவிட்டால் ஏதாவது வருத்தம் வந்துவிடும் என்பது தெரியவந்த பின்னர், வாரத் திற்கு ஒரு தடவையாகுதல் கொஞ்சமாகக் குடிக்கக் கொடுப்பார்கள்.

கிழவிக்கு எப்படி இந்தக் குடிப்பழக்கம் வந்திருக்கும் என நான் பல தடவை மூலையைக் குழிப்பிக்கொண்ட துண்டு. எப்படி யோசித்துப் பார்த்தாலும், காரணத்தைக் கண்டுகொள்ள என்னால் இயல வில்லை. ஒருநாள் வாய்விட்டு அவளிடம் கேட்டேவிட்டேன்.

“என்ட அப்பன் ஆரெண்டு தெரியுமே? அந்த நாளையில் வெள்ளைக்காரர் துரைமாருக்கிட்ட வேலை சென்ற சவர். அவங்களுக்கு சமையல் வேலையில் இருந்து றைவர் வேலை கூட செஞ்சிருக்கார். அவங்களுடைய இருந்ததால் அப்படி

வுக்கும் குடிப்பழக்கம் வந்திட்டு. வழுமையா அப்பு வேலைக்குப் போறப்போ எல்லாம் சின்னப்புள்ளையா இருந்த என்னையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போவார். துரைக்கு என்மேல் ரொமப்ப பிரியம்... என்னைத் தூக்கி தன்னேட மடியில் வச்சிட்டு கொஞ்சவார். தான் சாப்பிடுறப்போ எல்லாம் தன்னேட சாப்பாட்டில் எனக்கும் பங்கு தருவார். குடிக்கிறதிலயும்கூடத்தான். துரை தன்னேட நாட்டுக்கு போனப்புறம் பழக்கத்த கைவிட முடியாம, அப்புகிட்ட கேட்டு வாங்கிக் குடிப்பன். பின்னால் அதுவே நெறந்தர பழக்கமா போச்சு” என்று விபரமாகவே விளக்கம் தந்தாள்.

கிழவிக்கு பள்ளிப்படிப்பு இல்லாவிட்டாலும்கூட, புத்தி ஞானம் சற்று அதிகம். எதையும் இல்லை கிரகித்துக் கொள்வாள். சிக்கலான பிரச்சனைகளைக்கூட சமூகமாகத் தீர்த்துவைப்பாள். எங்கள் தெருவில் இருக்கின்ற அத்தனை வீடுகளிலும் சமாதானத்தாது வனகை உலவிக்கொண்டிருக்கும் ஒரே ஜீவன் அவள்தான்.

2

நினைவுகளின் லயிப்பில் ஆழந்துபோயிருந்த நான், பஸ் நிறுத்தப்பட்டதை உணர்ந்து சிந்தை கலைந்து போகிறேன்.

காலில் சக்கரத்தை மாட்டிக்கொண்டதுபோல, ஒட்டமான நடையுடன் அலுவலகத்தை அடைந்து கடமைகளில் இலயித்துப்போகையில் வேறு நினைவுகள் எதுவுமே என்னைத் தொந்தரவுசெய்ய வில்லை.

மாலையில், காலைப்பொழுதின் அவசரம் எதுவுமின்றி ஆறுதலாக வீடு திரும்பிய என்னை வரவேற்பதுபோல, வாசற்படிக்கட்டில் குந்தியிருக்கிறஞ் சூரணிக் கிழவி.

ஓ, இவ இன்னம் வீடுக்குப் போகல்லையா?” எனக்குள்ளே கேட்டுக் கொண்டு வீட்டிற்குள் நுளைந்த நான், உடைகளை மாற்றி விட்டு, களைப்பாற ஈசிச்சியாரில் சாய்ந்துகொள்கிறேன். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தேனீர் கொண்டு வருகிறீர் என்மனவி.

‘என்னப்பா ஆச்சியினர் கோபம் எந்த அளவில் இருக்க தாம்?’

‘காலையில் இருந்ததில் கால்வாசியும் இல்லை.’

‘அப்ப சமாதானமாகி யாச்சு என்டு சொல்லுறியா?’

‘அப்படி ஒன்டுமில்ல. மத்தியானம் அவவின்ற மகள் வந்து சாப்பிடக் கூப்பிட்டதுக்கு, “ருபிதான் என்னத் தூரத்தினவன். அவள் வந்து கூப்பிட்டா வாறன்” என்டு சொன்னவ... இவக்கு இந்த வயசிலையே இவ்வளவு ரோசம் எண்டா அவள் குமரியினர் ரேர்சத்த கேக்கவா வேணும்? அவள் வந்து கூப்பிடவும் இல்ல. இவ போகவும் இல்ல.”’

‘அப்ப நாமெண்டாலும் சமாதானம் செய்துவைக்க வேண்டியதுதான்.’

தேனீரைக் குடித்து முடித்துவிட்டு ரூபி வீட்டிற்குப் போகிறேன். நான் விசாரிக்கும் முன்னதாகவே காலையில் நடந்த பிரச்சனைகளைச் சொல்லி அழுதுதீர்க்கிறூபி.

‘மா மா! காலையில் இருந்து வீட்டில் ஓராள் மாறி ஒராளா எனக்குத்தான் ஏசுருங்க... நான்தான் ஆச்சியோட வீண சண்டைக்குப்

போன்றாம்... அப்பிடி அவர் வோட வீண் சண்டைக்குப் போக எனக்கென்ன சோட் டையா...? ஏதோ எங்கட குடும்பத்தினர் கஸ்டத்தால் தானே நான் இவ்ட்டையெல் லாம் காசு கேக்கவேண்டி வந்துது...? வர்ர கிவராத் திரிக்கு எண்ட பிரெஞ்டஸ் கொஞ்சப்பேர் திருக்கேதீஸ் வரம் போக பிளான்பன்னி யிருக்கரங்க. எங்கும் போக ஆசை தான். ஆன காச சேர்த்து எடுக்கத்தான் கஸ்டமா இருந்திச்சு. அப்பவும் எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு நான் ஆச்சியிற்ற காச கேட்டன். மனுசி ‘காசே இல்லடி’ என்னு சாதிக்குது. நீங்களே சொல்லுங்க மாமா... எங்கட ஆச்சி பெங்சன் காசில முழுதையுமா செலவளிக்கிறா? ஆண்டில ஒருக்கா ஆவணியில ஒருக்கா ஒரு சிலை... இல்லாட்டால் சட்டைத்துணி வாங்கித்தாரு. மற்ற ப்படி காசை என்ன பண்ணும் ரெண்டே தெரியல்ல...’

அவள் தன் மனக்குமுறல் களைக் கொட்டித்தீர்த்துக் கொண்டேபோகிறான். அவள் பேசிமுடிக்கும்வரை மென்மாக கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

‘‘ரூபி! நீ சொல்லுற திலயும் நியாயம் இல்லாம இல்ல... ஆச்சி நல்ல வயச் போன மனு சி. இன்ன ம் ஒண்டோ ரெண்டுவரிசுத்துக்கு உயிரோட்டகிடக்கப்போற சிவன். அவ ஆயிரந் தான் பிழைசெய்தாலும் அத பெரிக படுத்திக்கக்கூடாது. அவக்கு உண்ணப்போல பேரன் பேத்தி கள் எத்தின இருக்கு... அது கருக்கும் ஏதாவது செய்யா மலா இருப்பா? அப்பிடி செய்தாவெண்டா காச என் னென்னு மிஞ்சம்?’’

‘‘என் மாமா ஆச்சியினர் மற்றறப் பேரப்பிள்ளை கருக்கும் என்னைப்போல ஏழையாகவா இருக்குதுகள்... அவங்கருக்கு உதவ? அதுகருக்கு வீட்டில இருக்கிற பணமே மிச்சம். அப்புறம் எதுக்கு இவ்வோட பணம்...?’’

எனக்கு அவளது பேத்தில் நியாயமிருப்பதாக வே படுகிறது. என்றாலும் நயமாகப் பேசி, சமாதானம் செய்துவைக்கிறேன்.

இரவு சாப்பாட்டோடு ஆச்சி சாராயம் குடித்திருக்க வேண்டும். வெகுநேரம்வரை அவள் தூங்கவே இல்லை. வழமையான புலம்பலைக் கேட்க முடிந்தது.

காலையில்-விடுந்ததும் விட யாதது மாக, பக்கத்து வீட்டிலிருந்து ஏழுந்த ஒப்பாரிச் சத்தம் கேட்டு திடுக் கிட்டுப் போகிறேன்.

விசயத்தை அறியும் ஆவலில் ஓடிப்போய்ப் பார்த்த போது, அங்கே படுக்கையில் உயிர்த்துடிப்பின்றி உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள் பூரணி கிழவி.

அதன்பின்... வீட்டிற்கு வெளியே பறைமேளம் உற்சாகமாகக் கிடுகிடுக்க, கிணற்றுடியில் இறுதி நீராடலுக்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தாள் கிழவி.

காவீட்டிற்கு வந்திருந்த ஒரு சில பெண்மணிகள், தாங்களே முக்கியஸ்தர்களாகி ஆணைகளைப் பிறப்பித்து, மற்றவர்களை வேலைவாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நீராட்டியினர் பின்துறிந்து உடுத்துவதற்காக ஆச்சியின் பெட்டியில் சேலை தேடப்போன ரூபி, ‘‘அம்மா இங்கொஞ்சம் வந்திட்டுப்போங்கு’’ என்று கூவி அழைக்கிறான்.

என்னவோ ஏதோ என்று பதறியிடத்துக்கொண்டு வீட்டிலுள்ளே போன நான், பெட்டியிலிருந்த பொருளைக் கண்டு ஆச்சியித்தினால் வாயடைத் துப் போகிறேன்.

தன் பெட்டிக்குள், தன் னுடைய உடைமைகளோடு ஒரு வங்கிக் கணக்குப் புத்தகத்தைவைத்திருந்தாள் கிழவி. அதில் சுமார் இருபது வருடங்களாக, மாதம் நூறு ரூபாவீதம், ரூபியின் பேரில் சேமித்

திருந்தாள். அவள் சேமித் திருந்த பணமும், வட்டியும் இருபதாயிரம் ரூபாவுக்குமேல் ஆகியிருந்தது.

ஓ! கிழவி லேசுப்பட்டவள் இல்லை... ஒவ்வொரு மாதமும் பென்சன் பணம் எடுத்த போதெல்லாம், தன் ஏழைப் பேத்தியின் நல் வாழ்வை எண்ணி, பணம் சேர்த்திருக்கிறான். அதை அவள் மிகவும் ரகசியமாகச் செய்துவிட்டதனால் யாருமே அவளைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்ற நிஜம் எனக்கு மட்டுமல்ல மரண வீட்டில் குழுமியிருந்த அத்தனை பேருக்குமே வியப்பை ஏற்படுத்திவிடுகிறது.

செய்வது சிறிய உதவி யாக இருந்தாலும் ஊரறிய தம்பட்டம் அடித்துக்கொண்டு செய்யும் மனிதர்கள் மலிந்த இந்த உலகத்தில், அடக்கமாய்-அமைதியாய்-பேருதவியைச் செய்துவிட்டு, அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைதானும் பேசாது மாண்டுபோன பூரணிக் கிழவி என் நெஞ்சத்தில் கோபுர தீபமென உயர்ந்து போகிறான்.

கோபுரத்தில் எரியும் தீபத்தினால் அதன் சுற்றுடல் ஓளி வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் போகலாம். ஆனால் அந்தக் கோபுரத்தின் வடிவத்தை முழுதாகக் கண்டுகொள்ள அந்த ஓளி உதவுவதில்லையே!

முத்திரை!

உப்பும் சோறுமே, எங்கள் ஊட்டமுள்ள உணவு! பருத்தி சேர்த்துக்கூடாது எங்கள் பட்டாடை! ஓலைப்பாயே, எங்கள் ஒப்பற்ற பஞ்சஸ்தை! ஏங்கிப் பெருமுச்ச விடுவதே எங்கள் அனுபவிப்பு! இதற்குறை... எங்களை உறிஞ்சி, ஏப்பம் விடும் முதலாளிகள் ஏழைப் பாட்டாளிகளென்று எங்களுக்கு ‘முத்திரை’ பொறித்தனரோ?

— அ. கௌரிதாசன்

புதுக் கவிதை

|||

ஓரு நோக்கு

கவிதை :

பற்றிசல்போல் புறப்பட்டு வருகின்ற புதுக் கவிதைகளும்; புதுக் கவிதைப் புலவர்களும் நம்மத்தியில் அதிகமாக- மிக அதிகமாக மலிந்துவிட்டார்கள்.

இப்புதுக் கவிதைப் படை எடுப்பால் பல ருக்கு - சில இலக்கியக்காரருக்குக்கூடத்தான் - கவிதை என்றால் என்ன? கவிதையிலே புதுக் கவிதை எது? மரபுக் கவிதை எது? என்பன புரியாமல் போய்விட்டது.

உண்மையிலே கவிதை என்றால் என்ன?

வார்த்தைகளை விறகு முறிக்குமாப்போல் அவளவாக முறித்து ஒன்றன்பின் ஒன்றுக் கடுக்கி வைப்பதுதான் கவிதையா? அல்லது முதல் வரியை முன்னேயும்; அடுத்த வரியைப் பின்னேயுமாக நாலுவரி எழுதிவிட்டு திருப்ப அடுத்த பந்தியில் எழுதுவதா கவிதை?

இவற்றில் கவிதை எனப்படுவது யாது?

உள்ளத்தில் எழும் உன்னதமான உணர்வுகளை ஓசை நயத்துடன் வெளிப்படுத்துவதே கவிதை.

இது இருவரியிலும் இருக்கலாம்; நான்கு வரியிலும் இருக்கலாம்; நாறு வரியிலும் இருக்கலாம்.

கவிதைக்கு வரிகள் அல்ல முக்கியம். ஓசைதான் கவிதையின் ஆதாரம்.

ஓசை நயத்தைக் கொண்ட எந்த ஒரு வரி வடிவமும் கவிதை தான்.

எது முந்தியது.

யாப்பிலக்கணம் கூட கவிதையின் ஓசை நயத்தைத்தான் வற்புறுத்திக் கூறுகிறது. இரண்டாம் பட்சமாகவே எதுகை மோனீயப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

எனவே ஓசை இன்றிப் பிறக்கும் எந்த ஒரு வடிவமும் கவிதையாய் விடமுடியாது.

அதே நேரத்தில் யாப்பிலக்கணம் கூறுவ தல்லாம் கவிதையாய் ஆகிவிட முடியாது.

மொழி தோன்றிய பின்னர்தான் அதை நெறிப்படுத்த இலக்கணம் தோன்றமுடியும். அதேபோல கவிதை பிறந்த பின்புதான் அதற்கு இலக்கணம் அமைக்க முடியும்.

எனவே கவிதையின் உருவத்தைப் பேணுவதற்கே யாப்பிலக்கணத்தால் கொடுக்க முடியாது. யாப்பிலக்கணம் என்ன — அகத்திய முனிவரே குருவாக வந்தாலும் கற்பித்து விட முடியாது.

தன் உள்ளத்து உணர்ச்சியிலே மிக நளின மாக எழுவது ஒன்றே கவிதையின் உயிர். இவ்வயிரை யாப்பிலக்கணச் சட்டம்பியார் எப்படித்தரமுடியும்?

எனவேதான் யாப்பிலக்கணத்தைப் படித்த ஒருவன் கவிஞரை விடமுடியாது. யாப்பிலக்கணத்தை நெட்டுருப் போடும் ஒருவர் :-

பாக்காவது கழகம் பழம்

பருப்பாவது துவரை

மேற்காவது கிழக்கே

நின்று பார்த்தால் அதுதெரியும்

நாற்காதமும்; முக்காதமும்

நடந்தால் ஏழுகாதம்

நாக்கால் உண்மை சொன்னேன்

இனிரட்சிப்பாயோ; பட்சிப்பாயோ

என்பது போன்ற உயிரற்ற சடலங்களையே எழுதிக் குவிக்கமுடியும்.

எந்தக் கவிதையின் உயிருக்கு அழுகபடுத்த யாப்பிலக்கணம் தோன்றியதோ அதே யாப்பிலக்கணம் சில சமயம் கவிதையின் மென்னியைத் திருகிக் கொன்றுவிடுதல்கூட உண்டு.

கவிதையின் உயிரை யாப்பிலக்கணப்படிய எதுகைமோனை என்னும் வரம்புகட்டு உட்படுத்தப்படும்போது, அது உள்ளத்தில் எப்படிப் பிறந்ததோ - எந்த உஸ்னத்தில் பிறந்ததோ - அவற்றிற்கப்பாற்பட்டு, விகாரத் தன்மை அடைந்து விடுகிறது. உள்ளத்தில் பிறந்த கவிதைக்கு எதுகை மோனை தேடும்போது கவிதை பல சமயம் பேணவில் இருந்தே பிறந்து விடுகிறது.

யாப்பிலக்கணத்தின் மென்னி திருக்கல்லான் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு சாரார் இந்த எதுகை மோனை வரம்புகளைப் புறக்கணித்து விட்டு; உள்ளத்தில் குமிழியாகும் வார்த்தைகளை அதே வெண்குட்டில் ஓசை நயத்துடன் எழுதத் தொடங்கினார்.

— வடகோவை வரதராஜன் —

தாரகை

ஒசையுடன் கூடிய இந்த வரிவடிவங்களும் கவிதைகளே! ஆனால் இவற்றில் எதுகை மோனைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்தன.

புதுக்கவிதை.

இந்த எதுகை மோனை புறக்கணிக்கப்பட்ட புதுமையான கவிதைகளில் பல, யாப்பிலக் கணத்திற்குட்பட்ட கவி களிலும் பார்க்க உணர்ச்சிச் செறிவிலும் உயிராற்றல் நிறைந் திருந்தன. இவையே புதுக்கவிதைகள் ஆகும்.

இப்புதுக்கவிகள் யாப்பிலக்கணத்தின் அடித்தளமாகிய ஒசையை ஏற்றுக்கொண்டு மேலதிக வரம்புகளான எதுகையையும் மோனையையும் புறக்கணித்திருந்தன.

எனவே புதுக்கவிதையும் ஏதோ ஓர் வகையில் மரபுக்குட்பட்டது தான் என்பதைப் பலர் புரிந்து கொள்ளவில்லை. கவிதைச் சிந்தனைகளில் ஒருசில விதி செய்யப் பறப்பட்ட முருகையன்,

'தமிழ்க் கவிதையைப் புனருத்தாரணம் பன்னுகிறோம் என்று கிளம்பிய ஒரு கூட்டத் தின் புலம்பலே புதுக்கவிதை எனப்படுவன். எல்லா வகையான வரட்சிகளும்; மந்த புத்தி களும் ஒருவீடு சேர்ந்த இவை எல்லாவற்றிலும் இரவற் பண்புமிக்கவை' என்று புதுக்கவிதையாளர் யாவரையும் ஒட்டு மொத்த மாகச் சாடி உள்ளார். இவின் சாடல்; சிவபிரிரானின் அடிபோல்; ஒசை நயத்தை அடியொத்திய எதுகை மோனையைப் புறக்கணித்த பல, தரமான புதுக்கவிதைக் காரர்களின் மீதும் விழுந்துவிட்டது.

மணிவண்ணனின் எதுகை மோனை புறக்கணிக்கப்பட்ட புதுக்கவிதை ஒன்று எவ்வளவு நயமாக இருக்கிறது பாருங்கள்.

முன்னும் பின்னும் நினைவாகி — அது முடிவிற்பெரிய கனவாகி
நீயும் நானும் கதையாகி — நம் கதையும் உலகிற் செலவாகி
காலப்படுக்கை அதன்மேலே — முள் முன்கழித்த நினைவுகள் கண்ணயர
அழிந்த நினைவில் கண் கலங்க — மனம் அங்கும் இங்கும் அஸைபாயும்.

மரபை மீறி எழுந்தவை எனக் கூறிக் கொண்டு; யாப்பிலக்கணத்தின் அடி அல்தி வாரத்தையே சிதைத்துக் கொண்டு பறப்பட்டவைதான்; இங்கே பத்திரிகைகளின் கலங்களில் பெட்டி கட்டப்படுகின்ற புதுக்கவிதைகள் எனப்படுகின்ற 'வரிமுறிப்புக் கவிதைகள்' (?) :

[ஆடைக்குறிப்பு]

எதுகை மோனையுடைய, ஒசை நயத்தை உடைய மரபை ஒட்டிய கவிதைகளை 'கவிதை

கள்' என்றும், ஒசை நயத்தை ஏற்றுக்கொண்டு; எதுகை மோனையைப் புறக்கணித்து எழுந்த புதுக்கவிதைகளை 'ஒசைப் புதுக்கவிதைகள்' என்றும். மரபை முற்றுக மீறிய வரி முறிப் புகளை 'புதுக்கவிதைகள்' என்றும் — வசதிக் காகக் கட்டுரையின் விளக்கத்திற்காகப் பார்ப்போம். கட்டுரையின் அடிப்பகுதியில் இவற்றிற்கான பெயர்களை மறுதலையாகப் பார்ப்போம்.

மொழியானது வளர்ச்சியற, வளர்ச்சியற, அது தனக்கு சில புதிய பரிமாணங்களைத் தேடிக் கொள்கிறது. அதற்கேற்ப அதன் நடை முறை இலக்கணமும் சிறிது சிறிதாய் மாறி புதிய இலக்கணம் தோன்றுகிறது.

அதாவது புதிய இலக்கணமானது பழையதை அடியொற்றியே கூர்ப்படைந்தது.

பழையதை அடியொற்றுமல், திமீர் எனவானத்தில் இருந்து எந்த இலக்கணமும் வந்து குதித்து விடமுடியாது. சிறிது கற்பணை செய்து பார்த்தால் இது புலப்படும். எனவே எந்தப் புதியதும் பழையைக் குட்பட்டதே என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

எனவே மரபை மீறி எழுந்த ஒசைப் புதுக்கவிதையும் மரபிற்குட்பட்டதே என்பதைப் புரிந்து கொள்வோம்.

ஆனால் புதுக்கவிதைகள் என்றும் இவரிறுப்புக் கவிதைகள் மரபே இல்லையெனப் புறப்பட்டவையாகும்.

தமக்கே எங்கே முறிக்க வேண்டும் என்ற விபரம் தெரியாமல்; — ஏதோ ஓர் அனுமான போக்கில் வார்த்தைகளை அளவாக முறித்து, ஒன்றன்கீழ் ஒன்றுக அடுக்கப்பட்ட வார்த்தைக் கோபுரங்களே இவ்வரி முறிப்புக் கவிதைகள் [ஒசைப் புதுக்கவிதைகள் அல்ல]

புதுக்கவிதையின் வடிவம்

இந்தங் புதுக்கவிதைகளின் வடிவம், புரியாத ஒன்றுக இருக்கிறது.

பொருள் விளக்கத்திற்காக; மரபுக் கவிதைக் காரர்கள் கூட தம் கவிதைகளைப் பிரித் தெழுதுவது வழக்கம்.

'என்ன பயன் வள்ளுவரால்?
எனையா
கேட்கிறது —
என்ன பயன் வள்ளுவரால்?
எப்போது தாம் பிறந்தார் . . .
எப்போது தாம் இறந்தார் . . .
என்பன போன்றுள்ளவையை
அப்போ தெழுதி வைக்கா
அப்பாவி வள்ளுவரால்
உண்டோ பயனும் — ?
உதவாக்கரை மனிசர் !'

இக்கவிதை முருகையனின் ஓர் மரபுக் கவிதை ஆனால் பொருள் விளக்கத்திற்காக பிரித்தெழு தப்பட்டது.

எந்தப் பொருள் விளக்கத்திற்காக; கவிதையில் (மரபுக் கவிதையில்) வரிகள் பிரித்தெழுதப்பட்டதோ அந்தப் பொருள் வரிமுறிப் பான இந்தப் புதுக்கவிதையில் வெறும் வடிவத்தை மட்டும் பேணுவதற்காக — வெறும் 'பம்மாத்திற்காக' சிக்கலாக்கப்பட்டுள்ளது.

வார் ததைகளை ஓர் அளவாகத் துண்டாடி — தமக்கே எங்கே முறிக்கவேண்டும் என்ற தெளிவின்றி சில சமயங்களில் எழுத்தெழுத்தாக முறித்து அடுக்கப்படுவதுதான் இந்த வரிமுறிப்பு புதுக்கவிதைகளின் தன்மை.

[நான் கூட பல புதுக்கவிதைகள் எழுதித் தள்ளி விடமாட்டேனே; ஆனால் இந்த வார்த்தைகளை எங்கே முறிப்பது என்ற விடயம் மட்டும் இன்னும் சிக்கலாகவே இருக்கிறதே]

புதுக்கவிதைகளின் பொருள்.

மிகச்சில கவிதைகளைத் தவிர இப்புதுக்கவிதைகள், எவ்வித பொருளும் இன்றி அடுக்கப்பட்ட வெற்றுக் கோபுரங்களாகவே காணப்படுகிறது. அல்லது தலைப்பை வருத்தும் ஓர் விளக்கமாகவே காணப்படுகிறது.

உதாரணம்

நார்

கால தேவனின்
வெள்ளிப் பாதங்கள்
ஏற்படுத்திவிட்ட
அழியாச்
சுவடுகள்.

இந்த தலைப்பு விளக்கும் செய்கையை செய்வதற்கு, 'கவிதை ஊடகம்' என்ற பேரில் இவ்வளவு வரிகளை வீணாக்க வேண்டியதில்லை.

சிரித்திரன் ஆசிரியர் செய்வது போன்று இவற்றை ஓர் நகைச்சவை அகராதியாக வெளியிடலாம்.

ஓர் பரிசோதனைக்காக 1981 யூலை மாத சிரித்திரனில், அகராதிக்கு இந்த புதுக்கவிதை வடிவம் பார்த்தேன். என்ன அற்புதம்? மிகக்கச்சிதமாக அவை இந்த கவிதையினுள் அடங்கின.

உதாரணத்திற்கு சில :-

டயி :— மனிதனின் ஒரே ஒரு உண்மையான வரலாற்றுப் பதிப்பு [இது சிரித்திரன் ஆசிரியர் கொடுத்த வடிவம்]

டயி

மனிதனின்
ஒரே ஒரு   <   இது நான்
உண்மையான   கொடுத்த
வரலாற்றுப் பதிப்பு   வடிவம்
மேலும் ஒன்று:-

கடல்

கடத்தல் காரணம்
சுங்க இலாகாவும்
ஒளித்து
விளையாடும் இடம்.

[வரிகள் முறித்த விதம் பிழையாயின் புதுக்கவிதைப் புலவர்கள் பொறுத்தருள்க]

என்னைப் பொறுத்த வரை சிரித்திரன் மகுடியார் சிறந்த புதுக்கவிதையாளர். அவரின் மகுடி கேள்வி பதிலின் ஒவ்வோர் பதிலும் மற்றைய புதுக்கவிதைகள் போலல்லாமல் மிக ஆழமான கருத்தைச் சிந்தும் புதுக்கவிதைகளே!

1981 யூலை மகுடியின் பதில்களை சில புதுக்கவிதைகள் ஆக்கித்தந்துள்ளேன்.

கேள்வி :— திரைப்படம் என்றால் என்ன?

பதில் :— [பதிலை எவ்வித சௌரல் மாற்றமும் மின்றி வடிவத்தில் மட்டும் புதுக்கவிதை ஆக்கி உள்ளேன்]

திரைப்படம் :-

கமிரா என்னும்
தூரிகை
வரைந்த
ஒவியம்.

கேள்வி :-

இலங்கையில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகம் எப்படி நடக்கிறது மகுடியாரே?

பதில் :-

ஏற்றுமதி இறக்குமதி

அறிஞர்கள்
திறமைசாலிகள்
ஏற்றுமதி ஆகிக்கொண்டே
இருக்கிறார்கள்.
உல்லாசப் பிரயாணிகள்
இறக்குமதியாகிக்
கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

எனவே கலைநயம் ததும்புகின்ற இப்பதில்களை மகுடியார் ஏன் வசனமாக எழுதி உள்ளார். சுள்ளிக் கோபுரம் கட்டி புதுக்கவிதை ஆக்கி இருக்கலாமே?

நறுக்குத் தெறித்த இந்தப் பதில்கள் கூடப் புதுக்கவிதைகள் தானே? பதித்திரையில் அநியாமாக இடம் போவதைத் தடுக்கவும்; வசன ஊடகம் இருக்க இந்த வரி முறிப்பு ஊடகம் அவசியம் அற்றதெனக் கருதியோ அல்லது என்னைப்போல் வரி முறிக்கத் தெரியாததாலோ என்னவோதான் மகுடியார் தன் பதில்களை வசனமாகவே தந்துள்ளார்.

இந்த வடிவ மோகத்தில் புதுக்கவிதை அலைடிமானால் சில்லையூர் செல்வராஜன் கூறியது

போன்று நாம் பழமொழிகளைக்கூட புதுக் கவிதை என்று மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டும் போல் தோன்றுகிறது.

உதாரணமாக —

நாய் விற்ற

காச்

குரைக்காது

சிறு துரும்பும்	அறுப்புக் காலத்தில்
பல்	எலிக்கும்
குத்த	ஜிந்து
உதவும்.	பெண்டாட்டியர்.

இந்த வடிவமோகம் கொண்ட புதுக்கவிதைப் புலவர்கள் இன்னும் சில காலம் செல்ல பரி ணமைம் அடைந்து ஓர் சித்திர வடிவத்திலேயே புதுக்கவிதையை எழுதிவிடுவார்கள் போலிருக்கிறது.

விட்டில்

விளக்கில்
வீழ்ந்துமாழும்
ஓர்
கற்புடைப் பூச்சி.

என்ற கவிதை ஓர் விளக்கு வடிவத்திலே எழுதப்பட்டு அச்சேரலாம் யார் கண்டார்கள்?

சில வரிமுறிப்பு புதுக்கவிதைகள் :-

பெருந் தொகையாக வந்து குவியும் இந்த காகிதச் சரங்களை வெகுநேரம் கிளிப் பார்த்தால்; சில அற்புதமான மணிகள் என் முத்துக்கள் கூட அகப்படுகின்றன.

உதாரணத்திற்கு இயமனின் பு. க. ஒன்று:-

விளார்க்கார்கள்

சில ஆடுகள்
நுனிப்புல் மேய்கின்றன
மந்தத்தினால்
சில ஆடுகள்
இளம் புறக்களேயே
அழித்து நாசப்படுத்துகின்றன
மந்தத்தினால் அல்ல
மம்மதையினால்.

தலைப்பை; மறைமுகமான ஓர் உருவத்தினால் மிகச் சிறப்பாக விபரிக்கும் இதுபோன்ற 4 களிகள் அருமையாக மிக அருமையாகவே கிடைக்கின்றன.

பெயர் குட்டல்

இடைக் குறிப்பை மீண்டும் ஒருதரம் பார்க்க. கவிதையின் தீடி அஸ்திவாரமான

ஒசை நயத்தை தகர்த்து ஏறிந்துவரும் இந்த சுள்ளிக் கோபுரங்களை வரிமுறிப்பு கவிதை என்றே, புதுக் கவிதை என்றே, வசன கவிதை என்றே [வசனம் எப்படிக் கவியாகும்] சிறுகவிதை என்றே எப்படிக் கூறமுடியும்?

ஏன் கவிதை என்ற பெயர் வரும் எந்தப் பெயரையும் இவற்றிற்கு குட்டிவிட முடியாது. எதுகை மோனையை மீறிய ஒசை நயத்திற்குட்பட்டு புதிய ரூபத்தில் பிறந்தவையே உண்மையான புதுக்கவிதைகள். கவிதை என்ற ஊடகத்திற்கு அப்பாற்பட்டு எழுந்தவையே இவ்வரி முறிப்புகள். எனவே இவற்றிற்கு “கவிதை” என அடைமானம் வருகிற எந்த ஒரு பெயரையும் கொடுக்கமுடியாது. கொடுக்கவும் கூடாது.

எனவே தமிழ் இலக்கியத்தில் எழுந்த இந்த புதிய வரிவடிவத்திற்கு ஓர் புதிய பெயர் குட்ட இலக்கிய விற்பனர்கள் [விற்பனையாளர்கள் அல்ல] முன்வர வேண்டும்.

[அடிக்குறிப்பு : நான் புதுக் கவிதைக்கு எதிர்ப்பாளன் அல்ல]

கிரைக்கடை...

“கிரைக் கடைக்கும் எதிர்க்கடை வேண்டும்” என்ற பழமொழியைச் சீராகக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் நம்மவர்தான். எதிர்க்கடைபரப்புவதல்ல சாதனை; அதனால் கடைபோட்டவனுக்கும் பாவனையாளர் கஞக்கும் பயன்கிடைக்க வேண்டும் என்பதே முக்கியம். தமிழகத்தில் ஒரு தினமணிக்கும் கையெழுத்துப்பத்திரிகைப் போட்டி ஒன்றை நடாத்தினாலும் நடாத்தியது. நமது தமிழ்ப் பத்திரிகையை மொன்றும் பிரமாண்டமான அறிவித்தல்களுடன் ஒரு போட்டி நடாத்தியது. மாதங்கள் வருடத்தை விழுங்கி ஏப்பம் விட்டதுதான் மிச்சம். போட்டி முடிவுகள் இன்னும் வெளி வந்த பாட்டைக் காணேம். முடிவுகள் தர்ன் தாமதமாகலாம்... அற்லீஸ்ற் அது பற்றி ஓர் அறிவித்தலாவது வரக்கூடாது? உல்... முசு! அதெல்லாம் பெரிய இடத்து விவகாரங்களாக்கும்!

— ம. இராசமணி.

புலவர்மணியும் சுப்பிரமணிய ஜயாரும்...

“ஒருநாள் ஜயர் சமையலறையிலே காலைச் சாப்பாட்டுக்காக உப்புமா தயாரித்து வைத்து விட்டுக் குளித்துக் கொண்டு நிற்கிறார். குளிப்பு முடியுமுன் நான் அவசர அவசரமாக அடுக் கலைக்குள் புகுந்து ஜயர் சமைத்த உப்புமாவை ஒரு துளியும் விடாமல் அடியோடு அப்படியே சாப்பிட்டு விட்டுப் பேசாமல் வெளியே வந்து மேசையில் உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

ஜயர் குளித்து அனுட்டானம் முடித்துக் கொண்டு சமையலறையை நோக்குகிறார். மேசையிலிருந்த நான், ‘ஜயா, என்கே போகி நீர்கள்? கதைக்க இருக்கிறது; வாருங்கள்’ என்று அழைத்தேன்.

‘சாப்பிட்டுவிட்டு வருகிறேன். சற்றே பொறுங்கள்’ என்றார்.

‘சற்று முன்பு நீங்கள் சாப்பிட்டு விட்டார்களோ!’, என்றேன்.

‘இல்லையே!’ என்றார்.

‘நீங்கள் குளித்துக் கொண்டும், அதே நேரத்தில் சாப்பிட்டுக் கொண்டும் இருந்தது நினைவில்லையா?’ என்றேன்.

‘இதென்ன விந்தை’ என்றார்.

‘விந்தையில்லை; உண்மை’ என்றேன். ஜயர் என்னைக் கூர்மையாக நோக்குகிறார்.

‘ஜயா, நீங்கள் அடிக்கடி சொல்வதையே நான் இன்று நடைமுறையிற் செய்கேன். ‘நீதான் நான்; நான் தான் நீ; நீ செய்வது நான் செய்வது; நான் செய்வது நீ செய்வது’ என்றல்லவா சொல்லீர்கள்? இந்த மகா வாக்கியத்தின்படி உட்புமாவை நான் சாப்பிட்டு விட்டேன். நான் சாப்பிட்டது நீங்கள் சாப்பிட்டதற்குச் சரிதானே’ என்றேன்.

ஜயர் உள்ளே சிரித்துக் கொண்டு, ‘நீசரியான ஆளப்பா’ என்று சொல்லிவிட்டு, என்பக்கத்தில் சற்றே அமைதி கூடினார். அன்று

வானேலி...

பாரதி நூற்றுண்டையொட்டி ஆங்காங்கே பரவலாக பட்டிமன்றங்கள் - ஆய்வரங்குகள் - பெரு விழாக்கள் என்று கொண்டாடப்பட்டாலும் இலங்கை வா ஞெ லி பாரதிக்குக் கொடுக்கும் சிறப்பு இவையெல்லாவற்றையும் விட முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

பாரதியின் இனிய கீதங்கள் நாள்தோறும் செவிக்கு விருந்தவிக்க, பாரதி பற்றிய சிந்தனைகள் - கட்டுரைகள் கலைக்கோலத்திலும் ஒ லி ச் சு ட் ரி லு ம் மணம் பரப்புகின்றன. வாழ்த்துக்கள்.

— ம. இராசமணி.

காலை ஜயர் பட்டினி. குட்டி வேதாந்தம் பண்ணிய கோளாறு அது. வாய் வேதாந்தம் பேசுவோர் இதை அவதானித்துக் கொள்வது நன்று’

இந்த வாருகப் பழகு தமிழில் புலவர் மனி அவர்கள் வரிக்குவரி நகைச் சுலைத்துமப் ‘சிந்தாமணி’ வார ஏட்டில் எழுதி வந்த ‘உள்ளதும் நல்லதும்’ என்ற கட்டுரைத் தொகுதி, அதே மகுடத்தில் நாலுருப் பெற்றிருக்கிறது.

இந்தப் பெறுமதிமிக்க நாலை ஓவ்வொரு தமிழ் மக்களும் வாங்கிப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டியதவசியமாகும். மேற்காட்டிய எடுகோளே இதற்குச் சான்று பகரவதாகும். ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதமல்லவா?

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப் பணிமன்றத்தின் இரண்டாவது வெளியீடாக மலர்ந்திருக்கும் இந் நாலின் முன்னுரையை, தினபதி - சிந்தாமணியின் பிரதம ஆசிரியர் எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள் வழங்கியிருக்கிறார்.

மொத்தம் ஐம்பது கட்டுரைகளைத் திரட்டித் தொகுப்பாக வெளியிட்டிருக்கும் நினைவுப் பணி மன்றத்தின் சேவையைப் பாராட்டியேயாக வேண்டும்.

— ம. இராசமணி.

அட்டையில்

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை

NEW PALACE

Dealers for

SONY

GARMIN

NATIONAL

PLAYBOY

TELELINKEN

CHIHLA

OREX

AGILET

SHERA

GENIUS

TOSIBA TAB

CHIHLA

*

LAUREL

Accessories

E-mail : info@newpalace.com.in

Tinco Road

Plot No.:

Batticaloa

No. Thirumalaiya

PHONE: 082 - 2643

இந் திட்டமில்கூப் பி.எஸ் காலக்ருஷ்ணராஜ் பலிசென்றி கீழ் கணுகாத கலைஞரிட்டப்படுவதிட்டத்தை கைவிடாதுடைய ஒரே மூலபாங்கா செய்வதோல் அதே வாய்மூலத்தை நீண்டாகக் கொண்டு வருகின்ற உடற்கொலை மிகவும் பூர்வீகரித்து வருகின்றது.

NEW PALACE

Dealers for

மோணி

நால்வர்

பிரேஸ்கன்

ஒரைக்ஸ்

ஸெய்ரா

புராஷிபா

வீவிக்னும்

உதிரிப்பாகங்களும்

SONY

NATIONAL

TELEFUNKEN

OREX

SIERA

TOSIBA TVS

&

Accessories

Proprietor :

K. Thurairajasingam.

Trinco Road,
Batticaloa.

PHONE : 065 - 2642

இப்பத்திரிகை, தர்ரகை கலை இலக்கிய வட்டத்தினருக்காக 21/4, பாத்திமாகிரி வீதி, மட்டக்களப்பில் வசிக்கும் கண. மகேஸ்வரன் என்பவரால், கத்தோலிக்க அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.